

Arrest

nr. 208 752 van 4 september 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Quellinstraat 37/12
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 december 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat N. AHMADZADAH en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De eerste verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1967.

De eerste verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 4 december 2015 en dient op dezelfde dag een asielaanvraag in.

Op 29 augustus 2017 en 6 november 2017 wordt de eerste verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen gehoord.

Op 30 november 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn in Kabul in 1967. U bent Sikh van religie. In 1991 trouwde u met B. B. (o.v. X). Omwille van de veiligheidssituatie verlieten u en uw vrouw Afghanistan in 1991. Jullie vestigden zich in India, waar jullie drie kinderen kregen: uw dochter B. N. K. (o.v. X), uw oudste zoon B. D. S. (o.v. X) en uw jongste zoon B. H. S. In India werd het telkens moeilijker om een tijdelijke verblijfsvergunningen voor u en uw gezin te bekomen. Als Afghanen in India werden jullie daarenboven geconfronteerd met moeilijkheden om werk te vinden en scholing te genieten. Daarnaast bestond het gevaar dat uw dochter verkracht zou worden. Ook de astma van uw dochter en de schildklierproblemen van uw vrouw waren problematisch. Uiteindelijk was u de situatie moe en besloot u India te verlaten en naar Europa te komen.

U verliet India op 2 december 2015 samen met uw vrouw en drie kinderen en reisde naar België, waar u op 4 december 2015 een asielaanvraag indiende.

In het kader van uw asielaanvraag leggen u en uw gezin de volgende documenten voor: twee Afghaanse paspoorten (origineel), vijf verblijfsvergunningen (origineel), drie verklaringen van de Afghaanse ambassade in New Delhi (origineel), een document van de gemeente in Afghanistan (origineel), vier taskara's (origineel), een boekje van de militaire dienst (origineel), twee geboortecertificaten (kopie), artikels inzake de situatie van Sikhs in Afghanistan en asielzoekers in België, een enveloppe (origineel), een stapel taalcertificaten en participatiecertificaten die uw gezin in België behaalde (origineel), een stapel documenten inzake de scholing van uw kinderen in België en een stapel documenten inzake de scholing van B. N. K. en B. D. S. in India (origineel).

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke identiteit en nationaliteit kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke nationaliteit is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is het land waarvan de asielzoeker de nationaliteit heeft ten opzichte waarvan onderzocht zal worden of hij of zij een werkelijke nood aan internationale bescherming heeft. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn werkelijke identiteit, dient te worden besloten dat de asielmotieven niet aangetoond worden.

In casu werd vastgesteld dat u en uw gezinsleden ongeloofwaardige verklaringen aflegden over jullie verblijfssituatie in India, jullie deelname aan de naturalisatieprocedure in India en de documenten waarmee jullie van India naar België reisden. Doordat jullie weigerden op deze essentiële elementen voor jullie asielaanvraag zicht te bieden ontnemen jullie het CGVS inzage in jullie huidige nationaliteit.

Ten eerste werd vastgesteld dat u en uw gezin eigenaardige verklaringen afleggen omtrent de registratie bij het UNHCR in India. Tijdens het eerste gehoor van u en uw vrouw bij het CGVS werd een tegenstrijdigheid vastgesteld tussen jullie verklaringen. U meent dat jullie niet geregistreerd waren bij het UNHCR, hetgeen ook naar voren komt uit de verklaringen van uw dochter en uw zoon (CGVS B. M. S. 1 dd. 29 augustus 2017, p. 1; CGVS B. N. K, p. 6; CGVS B. D. S, p. 5). Uw vrouw daarentegen zegt dat ze bij aankomst in India naar de vluchtelingenorganisatie ging (CGVS B. B. 1 dd. 29 augustus 2017, p. 14). Of deze vluchtelingenorganisatie UNHCR was, kan ze niet bevestigen, maar ze zegt wel dat het aanschuiven bij deze vluchtelingenorganisatie gebeurde op een andere plaats dan het aanschuiven voor een verblijfsvergunning (CGVS B. B. 1, p. 14). Aangezien het UNHCR in India als enige instantie bevoegd is voor het behandelen van asielverzoeken van Afghanen wijst alles erop dat uw vrouw wel degelijk het UNHCR bedoelde. Dat jullie verklaringen op dat punt verschillen, is zeer vreemd. Tijdens het tweede gehoor bij het CGVS geeft u aan dat jullie zich niet registreerden bij het UNHCR en dat uw

vrouw zich er niet bewust van was (CGVS B. M. S 2 dd. 6 november 2017, p. 4). Ook uw vrouw zegt dat ze zich vergiste en dat ze niet bedoelde dat ze in de rij stond voor de vluchtelingenvisa maar voor de verblijfsvergunningen (CGVS B. B. 2 dd. 6 november 2017, p. 4), wat opmerkelijk is gezien ze vorige keer expliciet bevestigde dat ze in een andere rij stond dan voor de verblijfsvergunningen. Naast het feit dat u en uw vrouw tegenstrijdige verklaringen afleggen omtrent de registratie bij het UNHCR, is het eigenaardig dat jullie niet bij het UNHCR geregistreerd zouden zijn. Gevraagd naar de reden waarom u een verblijfsvergunning kreeg, zegt u dat dit was door de oorlogssituatie in Afghanistan (CGVS B. M. S. 2, p. 5). De Indische overheid levert inderdaad verblijfsvergunningen af aan Afghanen om asiel gebonden redenen, zoals u zegt, maar enkel nadat het UNHCR de betrokkene de vluchtelingenstatus heeft verleend. Zoals blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, wordt bij gebrek aan een nationale wetgeving inzake asiel de bepaling van de vluchtelingenstatus in India door het UNHCR gedaan. Jullie bewering dat jullie zonder dat jullie de vluchtelingenstatus van het UNHCR bekwamen toch een verblijfsvergunning kregen van de Indische overheid omwille van asielgebonden redenen strookt niet met de werkelijkheid. Het valt niet voor te stellen dat jullie jullie gedurende 23 jaar jullie Indische verblijfsvergunningen verlengden zonder correct te beseffen welke type verblijfsvergunning jullie telkens aanvroegen. Deze zeer merkwaardige verklaringen omtrent de registratie bij het UNHCR in India en jullie Indische verblijfsvergunningen wijzen erop dat jullie jullie werkelijke verblijfssituatie in India trachten te verbergen.

Vervolgens werd vastgesteld dat jullie verklaringen over jullie verblijfsvergunningen en de laatste verblijfsvergunningen die jullie voorleggen uiterst vreemd zijn. U legt de laatste verblijfsvergunningen voor die u en uw gezinsleden hadden. Hoewel u, uw dochter en uw zoon menen dat deze verblijfsvergunningen origineel zijn (CGVS B. M. S. 1, p. 13; CGVS B. N. K. dd. 13 oktober 2017, p. 9; CGVS B. D. S. dd. 13 oktober 2017, p. 8), zegt uw vrouw dat het kopieën zijn en zegt ze dat u de originele verblijfsvergunningen apart gelegd heeft (CGVS B. B. 1, p. 14). Tijdens het tweede gehoor op het CGVS stelt uw vrouw haar mening bij door te zeggen dat het toch de originele zijn (CGVS B. B. 2, p. 6) en zegt ook u dat uw vrouw het vorige keer niet goed begreep (CGVS B. M. S. 2, p. 7). Dit kan niet overtuigen. Verder stelde het CGVS enkele frappante zaken vast omtrent deze verblijfsvergunningen. De logo's op de verblijfsvergunningen zijn dermate vaag dat ze sterk doen twifelen aan de authenticiteit van de stukken. Dat onderaan op de verblijfsvergunningen page 1 of 1 staat, is ook een aanwijzing dat het geen originele verblijfsvergunning zou zijn. Op de verblijfsvergunningen wordt verwezen naar de paspoorten van u en uw vrouw. Wat dat betreft staat er merkwaardig genoeg dat de vervaldatum van deze paspoorten 30/06/2014 is, hoewel dat niet strookt met de vervaldata op het paspoorten van u en uw vrouw, respectievelijk 06/09/1992 en 21/08/1992. Dit doet vermoeden dat u over andere paspoorten beschikt waarvan u het bestaan niet wilt aangeven op het (CGVS B. M. S. 2, p.3). Er lijkt ook een interne tegenstrijdigheid in het document te zijn. Hoewel op het document gedrukt staat dat de verblijfsvergunning geldig is van 01/07/2010 tot 30/06/2012, staat er als registratiedatum 18/06/2014 op het document gedrukt. Dit is des te vreemder in het licht van uw verklaringen dat u dit document slechts heeft sinds 2014 (CGVS B. M. S. 2, p. 7). U zegt zelfs expliciet dat voor 2014 een andere vorm van verblijfsvergunning gehanteerd werd, met name een klein boekje (CGVS B. M. S. 2, p. 7). Deze verklaring rijmt niet met het feit dat er in vette letters op uw verblijfsvergunning gedrukt staat dat deze geldig is van 01/07/2010 tot 30/06/2012. Ook deze vaststelling voegt zich bij de bevinding dat het geen authentieke stukken betreft. Daarbij is het eveneens vreemd dat op alle verblijfsvergunningen het vakje bestemd voor de handtekening van de verzoeker niet ingevuld werd. Het mag eveneens verbazen de verlenging van jullie verblijfsvergunning die u in 2014 bekwam slechts voor 13 dagen geldig was. Niet alleen is het zeer bevreemdend dat hoewel u zegt dat jullie verblijfsvergunningen slechts één- of tweemaal per jaar verlengd werden u een verlenging voor 13 dagen bekomt, ook is het weinig aannemelijk dat u die stelt dat het zeer moeilijk was om een verlenging te bekomen dit zou doen voor een dergelijke korte periode (CGVS B. M. S. 1, p.10,11).

Bovendien legt u ook eigenaardige verklaringen af omtrent de verlenging van deze verblijfsvergunningen. Het is vreemd dat op de verblijfsvergunningen als eerste geldigheidstermijn 01/07/2010 tot 30/06/2012 en vervolgens een stempel met een verlenging van 14/06/2014 tot 30/06/2014 staat. U geeft aan dat u na de vervaldatum op het document twee jaar de tijd had om uw verblijfsvergunning te verlengen en dat in deze periode van twee jaar na het verstrijken van de eerste vervaldatum uw verblijfsvergunning nog steeds geldig was (CGVS B. M. S. 2, p. 8,13). Ook uw dochter en zoon zijn deze mening toegedaan (CGVS B. N. K, p. 7; CGVS B. D. S., pp. 8-9). Ermee geconfronteerd dat het erg bevreemdend is dat een document na de expliciete vervaldatum nog twee jaar geldig zou zijn, zegt u dat het zo was en dat hun wet zo was (CGVS B. M. S. 2, p. 13). U laat echter na uw stelling aan te tonen, waardoor u ze niet kan aandragen om deze administratieve anomalie uit te klaren. Eveneens opmerkelijk is dat op een van de verblijfsvergunningen, met name die van uw jongste zoon H. S., de stempel ter verlenging van de geldigheid van de verblijfsvergunning ontbreekt. Hiermee geconfronteerd, zegt u dat u het niet opmerkte en dat u het pas nu ziet (CGVS B. M. S. 1, pp. 12-13).

Aangezien u beweert dat jullie deze verblijfsvergunningen slechts bekwamen om 13 dagen lang in legaal verblijf te zijn in 2014 is het zeer vreemd dat juist de stempel die deze dagen in de legaliteit aantoonde bij uw zoon ontbreekt (CGVS B. M. S. 2, p.8). Deze vaststellingen omtrent de verblijfsvergunningen die u voorlegt en uw dubieuze verklaringen daaromtrent, doen wederom vermoeden dat u geen zicht wenst te bieden op uw werkelijke verblijfssituatie in India en uw daaraan verbonden nationaliteit.

Daarnaast schieten ook de verklaringen van u en uw gezinsleden over het niet aanvragen van de Indische nationaliteit tekort. Zowel u als uw vrouw en kinderen beweren dat hoewel jullie zeer geïnteresseerd waren in het verwerven van de Indische nationaliteit jullie geen naturalisatieprocedure opstartten. Als reden voor het afzien van het Indisch staatsburgerschap geven jullie unaniem op dat de procedure te prijzig was voor jullie (CGVS B. D. S. p.7; CGVS B. M. S. 1, p.16,17,18; CGVS B. B., p.6; CGVS B. N. K. p.7,8). Noch uw vrouw, noch uw dochter, noch uw zoon heeft er echter een idee van hoeveel deze procedure zou kosten (CGVS B. N. K. p.7; CGVS B. B., p.6; CGVS B. D. S. p.7). U kan wel verduidelijken dat u 200.000 roepie per persoon aan een advocaat zou moeten betalen om jullie belangen te behartigen (CGVS B. M. S. 1, p.17). Als het bespreken van de middelen die u inzette om uw reis naar België te bekostigen aan het licht brengt dat u in 2013 een aanzienlijke kapitaal verwierf door de verkoop van uw winkels in Afghanistan, schaaft u uw stelling bij. Nu beweert u dat u niet uit financiële overwegingen de naturalisatieprocedure niet opstartte maar omdat jullie ook na het bekomen van het Indisch staatsburgerschap in angst zouden leven omdat jullie niet zeker zouden zijn of jullie de nationaliteit legaal of illegaal verkregen zouden hebben (CGVS B. M. S. 1, p.20,21). Ook van deze eigenaardige uitspraak stapt u even later af om terug te keren naar uw financiële overweging. Indien u het geld aan het opstarten van de naturalisatieprocedure gaf was jullie financiële toekomst in India nog niet zeker (CGVS B. M. S. 1, p.21). In uw tweede gehoor herhaalt u dat het heel duur voor jullie was om een advocaat in te huren die jullie papierwerk in orde zou maken (CGVS B. B., p.7). Dat u geen eensluidende verklaringen kan afleggen over de redenen die jullie deden afzien van het aanvragen van de Indische nationaliteit is veelbetekenend. Het argument dat telkens terugkeert en waarmee u uw argumentatie afsluit, met name de kostprijs, vervalt echter doordat uit de toegevoegde informatie blijkt dat het UNHCR de kost van de naturalisatieprocedure geheel op zich nam. Dat u een broer heeft die genaturaliseerd werd en u de procedure in de tempel besprak zonder op de hoogte te zijn van de tussenkomst van het UNHCR valt niet in te denken (CGVS B. M. S. 1, p.13,17).

Uw uitspraken over uw genaturaliseerde broer stellen eveneens teleur. Na lang aandringen geeft u toe dat uw broer de Indische nationaliteit bekwam (CGVS B. M. S. 1, p.17). Wat uw broer moest doen om het staatsburgerschap te verkrijgen weten u en uw vrouw echter niet. De verklaringen van uw dochter en zoon hieromtrent zijn ook bijzonder vaag. Zo zegt uw dochter dat ze niet weet wanneer haar oom de procedure begon (CGVS B. N. K, p. 8). Over wanneer hij de Indische nationaliteit bekwam, zegt ze dan weer dat ze het niet weet, maar dat haar ouders het haar in België vertelde (CGVS B. N. K, p. 8). Aan uw zoon de kans geboden om te zeggen wat hij weet over zijn oom die de Indische nationaliteit kreeg, stokt zijn kennis bij het feit dat zijn oom de Indische nationaliteit verkreeg (CGVS B. D. S., p.8). Hoewel u zelf aangeeft dat jullie graag de Indische nationaliteit wilden verwerven laat u en uw vrouw optekenen dat jullie het uw broer niet vroegen hoe hij de nationaliteit bekwam (CGVS B. M. S. 1, p.17; CGVS B. B., p.11,18). Dit is allesbehalve geloofwaardig. Dat u zoals hierboven aangegeven allerlei beletsels zag op uw weg naar de door u begeerde Indische nationaliteit maar dat u uw broer niet vroeg hij deze hinderpalen overkwam kan niet geloofd worden. Over de stappen die jullie reeds gezet zouden hebben op het pad naar de Indische nationaliteit stroken jullie verklaren evenmin. U en uw dochter verklaren immers dat jullie in de tempel vernamen dat op basis van een bewijs van een goed gedrag en zeden uw zonen en dochter de Indische nationaliteit konden bekomen (CGVS B. B., p.11; CGVS B. N. K. p.7). Toen jullie met deze attesten de Indische overheid vroegen jullie kinderen te naturaliseren bleken de stukken nutteloos, zo zegt u (CGVS B. M. S. 1, p.13). Uw echtgenote beweert daarentegen dat deze stukken jullie niet in de tempel aangeraden werden maar dat daar juist bleek dat ze waardeloos waren. Tevens houdt ze vol dat jullie deze stukken nergens naartoe hebben genomen (CGVS B. B., p.11). Bovenstaande vaststellingen maken duidelijk dat jullie de ware toedracht van jullie betrokkenheid bij de naturalisatieprocedure in India niet willen prijsgeven. Andermaal doet deze bevinding twijfelen aan jullie actuele nationaliteit.

Voorts kunnen uw verklaringen over de reisweg niet overtuigen. Zo is het opmerkelijk dat u te kennen geeft dat u niet weet of het Indische paspoort waarmee u reisde een vals paspoort was of een echt paspoort onder een valse naam dat wel bekomen werd in een officieel paspoortkantoor (CGVS B. M. S. 1, pp. 18-19). Het is onbegrijpelijk dat iemand die het risico neemt om te reizen met een paspoort dat hij door een mensensmokkelaar bekwam zich er niet van zou vergewissen of dit een vals paspoort is of een echt paspoort onder valse naam. Gevraagd om het visum in uw paspoort te beschrijven, schieten uw verklaringen te kort. U zegt niet te weten welk type visum het was (CGVS B. M. S. 1, p. 19). Gevraagd of u dan niet naar het visum keek toen u het paspoort in uw handen had, zegt u dat er een

sticker was, maar dat u niet goed keek omdat u wist dat het illegaal was (CGVS B. M. S. 1, p. 19). Uitgenodigd om iets te vertellen over het visum zegt u dat u het niet weet (CGVS B. M. S. 1, p. 19). Het is eigenaardig dat u niet op de hoogte bent van het visum waarmee u reisde. Uw dochter zegt dan weer niet te weten of er een visum in het paspoort stond en ook u zoon zegt niets te weten over de visa in het paspoort omdat hij het paspoort niet opende (CGVS B. N. K., p. 11; CGVS B. D. S., p. 11). Uw verklaring dat jullie angstig waren en minder om de namen gaven kan niet gevolgd worden (CGVS B. M. S. 2, p.9). Er kan immers aangenomen worden dat indien u met een vals of vervalst paspoort en een vals visum reist u er zich juist op toelegt de details van deze stukken op te nemen zodat niet de eerste vraag van een grensbeambte de valsheid van uw stukken aan het licht brengt.

Vervolgens werd een tegenstrijdigheid vastgesteld over de plaats waar jullie de valse paspoorten kregen. Uw dochter, zoon en vrouw geven aan dat jullie de paspoorten kregen op de luchthaven van Delhi (CGVS B. N. K., p. 11; CGVS B. D. S., p.11; CGVS B. B. 1, p. 16). U legt zelf ietwat warrige verklaringen af hieromtrent, door eerst te zeggen dat u de paspoorten in Mumbai kreeg en vervolgens te verklaren dat u niet meer weet of u de paspoorten kreeg in Mumbai of thuis (CGVS B. M. S. 1, p. 20). De tijd gekregen om rustig na te denken en opnieuw gevraagd waar u de valse paspoorten kreeg, zegt u dat u denkt dat u ze in Mumbai kreeg (CGVS B. M. S. 1, p. 20). Gevraagd met welke documenten u dan reisde op de binnenlandse vlucht naar Mumbai, meent u dat u de paspoorten misschien toch al in het begin kreeg en dat u ze misschien toonde tijdens de binnenlandse vlucht, maar dat het niet helder is in uw hoofd (CGVS B. M. S. 1, p. 20). Deze warrige en tegenstrijdige verklaringen zijn opmerkelijk. Verder is het ook vreemd dat jullie niet goed op de hoogte blijken van de valse namen waarmee jullie gezinsgenoten reisden. Zo kan u geen enkele valse naam waarmee uw kinderen reisden opnoemen (CGVS B. M. S. 2, p.9). Uw vrouw blijkt dan weer niet op de hoogte van uw valse naam noch van die van haar oudste zoon (CGVS B. B. 1, p.16). Nochtans zou verwacht kunnen worden dat een gezin dat met valse paspoorten reist goed op de hoogte is van de valse identiteiten van zijn metgezellen. Dat jullie geen aannemelijke verklaringen afleggen over de paspoorten die jullie gebruikten om vanuit India richting België te reizen, sterkt de vaststelling dat jullie jullie actuele identiteitsgegevens voor het CGVS verborgen willen houden.

Daarenboven leggen u en uw vrouw opmerkelijke verklaringen af over de valse Indische voter id cards, die u bekomen zou hebben voor uzelf en uw vrouw in India (CGVS B. M. S. 2, p. 4). Volgens uw verklaringen liet u deze kaarten, die dienst doen als Indische identiteitsdocumenten, 6 à 7 jaar geleden aanmaken (CGVS B. M. S. 2, p. 5,11). Uw vrouw daarentegen staat er weigerachtig tegenover om aan te geven sinds wanneer ze de voter id card had (CGVS B. B. 2, pp. 3,4). Gevraagd hoe lang ze de kaart al had, meent ze daar geen idee van te hebben (CGVS B. B. 2, pp. 3,4). Tweemaal gepeild of ze de kaart had sinds een maand voor haar vertrek, vijf jaar voor haar vertrek, zegt ze dat ze zich niet herinnert hoe lang ze de kaart al had (CGVS B. B. 2, p. 4). Het is opmerkelijk dat uw vrouw het moment sinds wanneer ze de kaart had niet in de tijd kan situeren, maar er op andere momenten tijdens het gehoor wel in slaagt om tijdsindicaties te geven (CGVS B. B. 1, pp. 2, 6, 8, 10, 19). Dit doet vermoeden dat ze geen zicht wenst te bieden op de omstandigheden waarin deze kaarten verkregen werden. Daarbij aansluitend is het eveneens verwonderlijk dat uw vrouw zegt dat de stemkaart onder haar eigen naam opgemaakt werd, omdat ze anders niet kon gaan stemmen, terwijl u beweert dat u uw stemkaart onder een valse naam liet opmaken (CGVS B. B., p.3; CGVS B. M. S. 2, p. 11). Vervolgens doet het de wenkbrauwen fronsen dat noch u, noch uw vrouw weten tot wanneer deze voter id card, waarmee u zich als Indisch staatsburger kon uitgeven, geldig was (CGVS B. M. S. 2, p. 12,13; CGVS B. B. 2, p. 3). Evenmin is het jullie duidelijk of deze kaart al dan niet verlengd moest worden (CGVS B. M. S. 2, p. 13; CGVS B. B. 2, p. 3). Het is merkwaardig dat u hier niet van op de hoogte zou zijn. Het is opmerkelijk dat u valse voter id cards laat maken maar niet op de hoogte bent of en wanneer die zouden vervallen. Deze bevreemdende verklaringen over Indische voter id kaarten doen alweer vermoeden dat u niet geheel zicht wenst te bieden op uw huidige nationaliteit.

Als reden dat u deze kaarten liet maken, meent u dat de Afghaanse documenten geen waarde hadden en zegt u dat de politie u zou lastig vallen waar u ook zou zijn (CGVS B. M. S. 2, p. 11). In contrast daarmee geeft u even later aan dat u de kaart nooit aan de politie toonde en u stelt u dat u ondanks vele moeilijkheden ook investeerde in het verlengen van uw 'Afghaanse' verblijfsdocumenten (CGVS B. M. S. 1, p. 10,11; CGVS B. M. S. 2, p. 11). U zegt dat u bij de laatste verkiezingen in 2013 of 2014 zelfs ging stemmen met deze kaart (CGVS B. M. S. 2, p. 4). Als reden dat u wilde stemmen, zegt u dat u gewoon wilde weten of u de kaart kon gebruiken of niet (CGVS B. M. S. 2, p. 12). Dit is opmerkelijk. Gevraagd of het dan geen risico was om met een valse kaart te gaan stemmen, oppert u dat het misschien een risico was maar dat u het toch eens wilde proberen (CGVS B. M. S. 2, p. 12). U geeft aan dat ze u misschien zouden straffen als ze zouden ontdekken dat het een valse kaart was, maar wat de straf zou zijn weet u niet (CGVS B. M. S. 2, p. 12). Het is merkwaardig dat u niet op de hoogte bent van het gevaar dat u boven het hoofd zou hangen als u tegen de lamp zou lopen terwijl u ging stemmen. Dat u louter 'om eens te proberen' gaat stemmen zonder u op de hoogte te stellen over

het hieraan verbonden risico, is uiterst eigenaardig. Het is immers allesbehalve plausibel dat u een stemkaart aankoopt om u van de Indische politie te beschermen maar dat u er tegelijkertijd geen graten in ziet uw opzet en investering geheel teniet te doen door met uw stemkaart te gaan stemmen bij de verkiezingen. Uw bewering dat u uw stemkaart kon gaan uitproberen houdt overigens geen steek. Zoals blijkt uit de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd werkt de Indische overheid – in tegenstelling tot wat u beweert – wel degelijk met kiezerslijsten. Uw stelling dat u zomaar uw stem kon uitbrengen zonder dat u uw naam op een lijst stond vervalt volledig met de informatie dat u niet kan stemmen indien uw naam niet op de kiezerslijst vermeld staat. Dat u desalniettemin kon stemmen bij de Indische verkiezingen van 2014 is opnieuw een sterke aanwijzing dat u uw stemkaart op een legale wijze verkreeg en derhalve over de Indische nationaliteit beschikt.

Doordat u en uw gezinsleden geen zicht wensen te bieden op jullie reële verblijfssituatie in India stellen jullie de asielinstanties niet in staat om na te gaan of jullie in India een reëel verblijfsalternatief ontwikkelden of, zoals blijkt uit de informatie van het UNHCR, mogelijks zelfs de Indische nationaliteit verwierven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie. De bevinding dat jullie geen geloofwaardige verklaringen afleggen over jullie verblijfsvergunningen, jullie deelname aan de naturalisatieprocedure, jullie Indische identiteitsdocumenten en jullie reisdocumenten sterkt de vaststelling dat jullie geen klaarheid willen bieden over jullie huidige identiteit en in het bijzonder jullie actuele nationaliteit.

Er werd nochtans beklemtoond dat het uw plicht is om duidelijkheid te bieden op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie vooraleer u naar België kwam. Gezien u niet aan deze plicht heeft voldaan, maakt u zelf de beoordeling van uw nood aan bescherming voorzien in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet onmogelijk. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er in uw hoofdte geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuutrechtvaardigen.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. De paspoorten van u en uw vrouw bevestigen dat jullie de Afghaanse nationaliteit hadden tot de vervaldatum in 1992, hetgeen door het CGVS niet betwijfeld wordt. Deze paspoorten werpen geen nieuw licht op jullie huidige nationaliteit. Het document van de gemeente in Afghanistan, de vier taskara's en het boekje van de militaire dienst ondersteunen ook dat u en uw vrouw oorspronkelijk uit Afghanistan afkomstig zijn, maar kunnen niet bevestigen dat jullie momenteel nog steeds enkel over de Afghaanse nationaliteit beschikken. De geboortecertificaten en de documenten inzake de scholing van B. N. K. en B. D. S. in India kunnen jullie verklaringen over jullie verblijfssituatie en actuele Afghaanse nationaliteit niet onderschrijven. De verklaringen van de Afghaanse ambassade in New Delhi ondersteunen eveneens dat jullie oorspronkelijk uit Afghanistan afkomstig zijn maar missen eveneens bewijskracht inzake jullie levensomstandigheden en huidige identiteit. De documenten in verband met jullie verblijf in België, met name de taalcertificaten, participatiecertificaten en documenten met betrekking tot het onderwijs dat uw kinderen genieten zijn niet relevant bij de beoordeling van jullie nood aan internationale bescherming. De artikels die u voorlegt inzake de situatie van sikhs in Afghanistan en asielzoekers in België bevatten geen informatie inzake de persoonlijke situatie van u en uw gezinsleden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar Afghanistan.”

De tweede verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1976.

De tweede verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 4 december 2015 en dient op dezelfde dag een asielaanvraag in.

Op 29 augustus 2017 en 6 november 2017 wordt de tweede verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen gehoord.

Op 30 november 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn in Kabul in 1976. U bent Sikh van religie. In 1991 trouwde u met B. M. S. (o.v. X). Omwille van de veiligheidssituatie verlieten u en man Afghanistan in 1991. Jullie vestigden zich in India, waar jullie drie kinderen kregen: uw dochter B. N. K. (o.v. X), uw oudste zoon B. D. S. (o.v. X) en uw jongste zoon B. H. S. In India werd het telkens moeilijker om een tijdelijke verblijfsvergunningen voor u en uw gezin te bekomen. Als Afghanen in India werden jullie daarenboven geconfronteerd met moeilijkheden om werk te vinden en scholing te genieten. Daarnaast bestond het gevaar dat uw dochter verkracht zou worden. Ook de astma van uw dochter en uw schildklierproblemen waren problematisch. Uiteindelijk waren jullie de situatie moe en besloot jullie India te verlaten en naar Europa te komen.

U verliet India op 2 december 2015 samen met uw man en drie kinderen en reisde naar België, waar u op 4 december 2015 een asielaanvraag indiende.

In het kader van uw asielaanvraag leggen u en uw gezin de volgende documenten voor: twee Afghaanse paspoorten (origineel), vijf verblijfsvergunningen (origineel), drie verklaringen van de Afghaanse ambassade in New Delhi (origineel), een document van de gemeente in Afghanistan (origineel), vier taskara's (origineel), een boekje van de militaire dienst (origineel), twee geboortecertificaten (kopie), artikels inzake de situatie van Sikhs in Afghanistan en asielzoekers in België, een enveloppe (origineel), een stapel taalcertificaten en participatiecertificaten die uw gezin in België behaalde (origineel), een stapel documenten inzake de scholing van uw kinderen in België en een stapel documenten inzake de scholing van B. N. K. en B. D. S. in India (origineel).

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u uw asielaanvraag volledig steunt op de motieven die door uw echtgenoot B. M. S. (o.v. X), ter zake werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, waardoor u evenmin een beschermingsstatuut verleend kan worden. De beslissing die uw echtgenoot werd toegestuurd luidt als volgt:

[...].”

De derde verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 22 december 1992.

De derde verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 4 december 2015 en dient op dezelfde dag een asielaanvraag in.

Op 13 oktober 2017 wordt de derde verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen gehoord.

Op 30 november 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

Dit is de derde bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn in India in 1992. U bent Sikh van religie. Uw ouders, B. M. S. (o.v. X) en B. B. (o.v. X) vestigden zich in 1991 in India, nadat ze Afghanistan verlieten omwille van de veiligheidssituatie. Zowel u als uw twee broers B. D. S. (o.v. X) en B. H. S. werden in India geboren. In India werd het telkens moeilijker voor uw gezin om een tijdelijke verblijfsvergunningen te bekomen. Als Afghanen in India werden jullie daarenboven geconfronteerd met moeilijkheden om werk te vinden en scholing te genieten. Daarnaast bestond het gevaar dat u verkracht

zou worden. Ook uw astma en de schildklierproblemen van uw moeder waren problematisch. Uiteindelijk waren jullie de situatie moe en besloot jullie India te verlaten en naar Europa te komen. U verliet India op 2 december 2015 samen met vader, moeder en twee broers en reisde naar België, waar u op 4 december 2015 een asielaanvraag indiende.

In het kader van uw asielaanvraag leggen u en uw gezin de volgende documenten voor: twee Afghaanse paspoorten (origineel), vijf verblijfsvergunningen (origineel), die verklaringen van de Afghaanse ambassade in New Delhi (origineel), een document van de gemeente in Afghanistan (origineel), vier taskara's (origineel), een boekje van de militaire dienst (origineel), twee geboortecertificaten (kopie), artikels inzake de situatie van Sikhs in Afghanistan en asielzoekers in België, een enveloppe (origineel), een stapel taalcertificaten en participatiecertificaten die uw gezin in België behaalde (origineel), een stapel documenten inzake de scholing van u en uw broer in België en een stapel documenten inzake de scholing van u en uw broer in India (origineel).

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u uw asielaanvraag volledig steunt op de motieven die door uw vader B. M. S. (o.v. X), ter zake werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, derhalve kan u evenmin een beschermingsstatus verleend worden. De beslissing die uw vader werd toegestuurd luidt als volgt:

[...]."

De vierde verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 13 januari 1997.

De vierde verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 4 december 2015 en dient op dezelfde dag een asielaanvraag in.

Op 13 oktober 2017 wordt de vierde verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen gehoord.

Op 30 november 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

Dit is de vierde bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn in India in 1997. U bent Sikh van religie. Uw ouders, B. M. S. (o.v. X) en B. B. (o.v. X) vestigden zich in 1991 in India, nadat ze Afghanistan verlieten omwille van de veiligheidssituatie. Zowel u als uw oudere zus B. N. K. (o.v. X) en uw broer B. H. S. werden in India geboren. In India werd het telkens moeilijker voor uw gezin om een tijdelijke verblijfsvergunningen te bekomen. Als Afghanen in India werden jullie daarenboven geconfronteerd met moeilijkheden om werk te vinden en scholing te genieten. Daarnaast bestond het gevaar dat uw zus verkracht zou worden. Ook de astma van uw zus en de schildklierproblemen van uw moeder waren problematisch. Uiteindelijk waren jullie de situatie moe en besloot jullie India te verlaten en naar Europa te komen.

U verliet India op 2 december 2015 samen met vader, moeder, broer en zus en reisde naar België, waar u op 4 december 2015 een asielaanvraag indiende.

In het kader van uw asielaanvraag leggen u en uw gezinsleden de volgende documenten voor: twee Afghaanse paspoorten (origineel), vijf verblijfsvergunningen (origineel), drie verklaringen van de Afghaanse ambassade in New Delhi (origineel), een document van de gemeente in Afghanistan (origineel), vier taskara's (origineel), een boekje van de militaire dienst (origineel), twee geboortecertificaten (kopie), artikels inzake de situatie van Sikhs in Afghanistan en asielzoekers in België, een enveloppe (origineel), een stapel taalcertificaten en participatiecertificaten die uw gezin in België behaalde (origineel), een stapel documenten inzake de scholing van u en uw zus in België en een stapel documenten inzake de scholing van u en uw zus in India (origineel).

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u uw asielaanvraag volledig steunt op de motieven die door uw vader B. M. S. (o.v. X), ter zake werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, waardoor u evenmin een beschermingsstatuut verleend kan worden. De beslissing die uw vader toegestuurd werd luidt als volgt:

[...].”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) *juncto* artikel 4, lid 1, 2 en 3 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), van het zorgvuldigheidsplicht en van de materiële motiveringsplicht.

2.1.1. Vooreerst geven verzoekers een theoretische uiteenzetting omtrent het begrip “medewerkingsplicht”. Voorts vatten verzoekers kort de bestreden beslissingen samen. Vervolgens beklemtonen verzoekers dat ze de Afghaanse nationaliteit bezitten. Ze wijzen er ook op dat de eerste verzoekende partij een duidelijke reden gaf voor het niet-verlengen van hun verblijfsaanvraag. Verzoekers vervolgen dat alhoewel ze niet geregistreerd zijn bij UNHCR in India, zij een document hebben ondertekend zodat de verwerende partij informatie kan opvragen bij het UNHCR. Verzoekers menen ook dat de verwerende partij geen pertinente informatie aan het administratief dossier toevoegt, waaruit de voorwaarden en de praktijk van de Indiase instanties kan blijken met betrekking tot het afleveren van verblijfsvergunningen aan de Afghaanse vluchtelingen. Hierna verwijzen verzoekers naar de UNHCR factsheet van 2016. Ook citeren ze uit voormeld document om aan te tonen dat slechts een beperkt aantal Afghanen genaturaliseerd werden. Verzoekers menen ook dat hun beklag over de moeilijke situatie in Afghanistan consequent en geloofwaardig is. Ze wijzen er verder op dat uit objectieve bronnen blijkt dat de naturalisatieprocedure een ingewikkelde procedure is die vanwege bureaucratie en andere belemmeringen vele obstakels kent. Hiervoor verwijzen verzoekers onder meer naar een krantenartikel uit “the Diplomat”, dat op 19 augustus 2016 geschreven werd. Verzoekers beklemtonen dat ze reeds een “asielaanvraag” op 4 december 2015 ingediend hebben.

In een tweede middel stellen verzoekers dat in tegenstelling tot de zaak Singh zij verschillende originele documenten hebben neergelegd die eveneens zoals in de zaak Singh kunnen geverifieerd worden. In dit verband verwijzen verzoekers ten overvloede naar het ‘arrets M.M.’ van 22 november 2012. Verzoekers stellen dat noch uit de bestreden beslissingen noch uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij de authenticiteit van de vijf Indiase verblijfsvergunningen “*registration certificate/residential permit form A*” onderzocht heeft of heeft laten onderzoeken. Met verwijzing naar de artikelen 3 en 13 van het EVRM en naar artikel 4 van de richtlijn 2004/83 betogen verzoekers dat de relevante stukken het voorwerp dienen te zijn van een grondig onderzoek. Vervolgens verwijzen verzoekers wederom naar rechtspraak van het EHRM.

Aan hun verzoekschrift voegen verzoekers nieuwe stukken toe: de onlineformulieren die ze destijds ingevuld hebben om de verlenging van hun verblijf in India te bekomen. Verzoekers geven aan dat de derde en de vierde verzoekende partij de aanvragen ter plaatse met de hulp van ambtenaren ingevuld hebben. Vervolgens geven verzoekers aan dat:

“Het staat dan ook buiten kijf dat de verblijfssituatie van verzoekers in India zeer helder is, indien er rekening wordt gehouden met de bureaucratie en de praktijk in India.

Het feit dat verzoekers tot 30.06.2014 over Indiase verblijfsvergunningen beschikten is een zeer belangrijk element waaraan de verwerende partij niet zomaar voorbij kan gaan.

Vooreerst dient te worden benadrukt dat de verwerende partij niet betwist dat de paspoorten van eerste verzoeker en tweede verzoekers authentiek is. Ten onrechte stelt de verwerende partij dat dit document enkel bevestigt dat zij de Afghaanse nationaliteit hadden tot de vervaldatum in 1992. Het feit dat eerste verzoeker en tweede verzoekster nog steeds hun Afghaanse paspoorten in het bezit hebben is niet zonder belang. Vooreerst wordt hiermee aangetoond dat ze niet genaturaliseerd zijn, daar zij anders hun Afghaanse paspoorten dienen af te staan.

Ten tweede blijkt uit de objectieve informatie dat de Indiase instantie the Foreigners Régional Registration Office (hierna FRRO) niet vereist dat Afghaanse vluchtelingen een geldig, met name een up-to-date paspoort dienen voor te leggen:

"Since the beginning of 1999, the Foreigners Regional Registration Office (FRRO) of the Indian Government has denied residence permit renewals to Afghan refugees by requiring that refugees hold valid passports. As a result, nearly all of the Afghan refugees in Delhi are now living illegally in India. The possession of a valid visa, was never before a concern of the FRRO, and many of the refugees' passports expired years ago. This policy has made it possible to deport refugees at will, potentially back to Afghanistan. It is believed that the Indian Government has already done this in several cases⁴⁸, effectively violating the internationally accepted principle non-refoulement, which stipulates that refugees cannot be involuntarily returned to a place where their lives or personal security will be endangered or where they will be subject to serious human rights violations. This problem has only heightened the anxieties of Afghan refugees and intensified the demand for assistance from UNHCR with resettlement abroad. "⁶

Het feit dat verzoekers India verlieten op 2 december 2015 is eveneens niet zonder belang en pleit in hun voordeel dat ze enkel de Afghaanse nationaliteit bezitten.

Immers, uit een richtlijn/mededeling van de Indiase Ministerie van de Binnenlandse Zaken, afdeling Vreemdelingenzaken, d.d. 17 november 2014 blijkt dat India toen pas inzag dat o.a. de Afghaanse Sikhs in India het heel moeilijk hebben om de Indiase nationaliteit te bekomen.⁷ Het onderwerp van dit schrijven omvat het volgende: "Permission/exemption for manual acceptance of application for grant of Indian Citizenship to Minority Community migrated from Pakistan/Afghanistan.⁸

"Sir,

I am directed to the state the following with the reference to Pakistan/Afghanistan nationals of Minority Community (Hindu/Sikhs), who are living in India on L TV, for grant of Indian Citizenship. Government of India have considered the difficulties being encountered by such Pakistan/Afghanistan nationals in submitting their application for grant of Indian Citizenship.

Keeping in view of difficulties faced by some of the applicants who have entered India before 31.12.2009 and whose Passports have either expired or lost, the Government has decided to grant relaxation in following manner in submitting their citizenship applications:

- i. The applicant has to be eligible for grant of Indian Citizenship.
- ii. The eligible applicants who are facing difficulty in applying in Online System can submit their application through Offline.
- iii. The L TV of the applicant should be valid at the time of submitting citizenship application at the DM/Collector/DC office.
- iv. Children of Minority Community who entered in India on the basis of their parents Passport, they can apply without Passport for grant of Indian Citizenship after regularization of stay in India. They have to register with the FRO of the concerned district for the regularization.
- v. Children of Minority Community born in India, can apply without Passport for grant of Indian Citizenship after regularization of stay in India. They have to register with the FRO of the concerned district for the regularization.
- vi. If an applicant files an affidavit before the authority prescribed under Rule 38 of the Citizenship Rules 2009 that may be considered in lieu of Renunciation Certificate. The applicants have to deposit their expired Passport to Collector/District Magistrate/Deputy Commissioner office with other documents. Specimen of such an affidavit is enclosed here with.

2. State Governments/UTs administrations are therefore requested to take further necessary action accordingly. Joint Secretary (Foreigners) G.K. Dwivedi"⁹ (eigen benadrukking en onderlijning).

Het is aldus aangetoond dat het verkrijgen van de Indiase nationaliteit voor verzoekers destijds inderdaad onmogelijk was, zo niet bijzonder moeilijk.

Op 8 september 2014 bericht The Indian Express met de allesomvattende titel "Afghan Sikhs say getting citizenship is a difficult task"¹⁰ het volgende:

"A majority of Hindu-Sikh refugees from Afghanistan say that they have not been able to get Indian citizenship despite spending close to two decades here. As per norms, however, they are eligible for Indian citizenship once they spend seven years in the country. The fake passport racket by Afghan refugees in India has highlighted this fact too. Over the years, a large number of Hindu-Sikh have migrated from war-ravaged Afghanistan, where they have lived for ages, and have been living in various localities of Delhi.

We should not be harassed by the government as we must be granted citizenship because we don't have any identity here. "AU of us have Afghan documents as identity proofs and after spending the specified time limit we applied for Indian citizenship which the government could have provided after proper investigation but till date, majority of us have not been issued citizenship," said one such migrant Guldeep Singh, a relative of one of the Afghan refugees arrested in the fake passport case. Another

migrant M S Arora, who lives in Delhi, said that there were a large number of Afghan Sikhs have been fighting to get citizenship. "We should not be harassed by the government as we must be granted citizenship because we don't have any identity here," he added. (...) "

The Times of India bericht op 22 september 2014 dat de Afgaanse Hindus en Sikhs, in India bij de Indiase overheid (onder leiding van de minister-president Narendra Modi) hebben aangedrongen om hen de Indiase nationaliteit toe te kennen:

"Living in India for over two decades, Afghan Hindus, Sikhs seek citizenship TNN / Sep 22, 2014, 07.1IAM IST AMRITSAR: Afghan Hindus and Sikhs living in India have urged the Narendra Modi government to grant them Indian citizenship, so that their children don't have to live with uncertainty. They have also sought help from SAD (B) and Shiromani Gurdwara Parbandhak Committee (SGPC) to use its influence on NDA government in securing citizenship for them. "Over two decades ago, around 25,000 Afghan Sikhs and Hindus had migrated to India from Afghanistan and settled in Delhi and Faridabad. A few of them got citizenship, but around 18,000 of them are still awaiting citizenship," member, Khalsa Diwan Welfare Society, Hira Singh, told TOI on Sunday. After the rise of Taliban, the minuscule Hindu and Sikh communities of Afghanistan, spread across cities of Kabul, Zalamabad, Ghazni and Kandhar, were subjected to persecutions. "We were looted and killed. So the migration began," said 52-year-old Hira Singh, who was 28 years old when he migrated to India. In the absence of citizenship, they couldn't have the rights which other Indians enjoy, while they perform duties like any other Indian and were loyal to the nation, Singh said. "We can't travel to foreign countries. Our children don't get admissions. There are no jobs for us. Besides, we have no country," said another Afghani, Arjinder Singh Lal. He said the Indian government demands verification certificates from Afghan government which they had not been able to provide. "Many governments have changed in Afghanistan. Cities have been plundered and offices have been burnt. There is hardly any record, so our verification letters are not coming," he said, adding that about 20 years ago, Afghan Hindus and Sikhs, who had got verification letters from Afghanistan, were given citizenship. "Things are entirely different in that war-ravaged country now," he said. He said minorities were not safe in Afghanistan, which was evident from the episode involving towaway Sikhs from Afghanistan, who landed in UK. "We will not be surprised if many more risk their lives to leave Afghanistan," he said. Hira Singh said their societies, including Khalsa Diwan Welfare Society and Hindu Sikh Welfare Society were working for their nationality issue, but had not achieved any success. "11

Hoger werd verwezen naar de UNHCR Factsheet van februari 2016 waaruit blijkt dat slechts een fractie van de Afgaanse vluchtelingen in India tot op februari 2016 genaturaliseerd werden. De UNHCR Factsheet spreekt over 830 genaturaliseerde Afghanen:

"Durable Solutions

- UNHCR facilitates the voluntary return of Sri Lankan and Afghan refugees. Between 2002 and 2015, around 12,290 refugees were repatriated voluntarily to Sri Lanka with the support of UNHCR. India. Additionally, about 1,075 Afghan refugees have been voluntarily repatriated to Afghanistan between 2002 and 2015, with UNHCR assistance.
- At the same time, UNHCR is also facilitating the naturalisation of Hindu and Sikh Afghan refugees who want to become Indian citizens. Till today around 830 Afghan refugees of Hindu and Sikh faiths, have acquired Indian citizenship. In addition, UNHCR submits the cases of a few refugees with particularly compelling protection needs for resettlement to a third country. "12

Op 6 juli 2016 bericht 'The Economist' in een artikel 'Government plans to grant Indian citizenship to Hindu and Sikh Refugees, soon' waaruit kan worden afgeleid dat de verklaringen van verzoeker op waarheid berusten en dat het bekomen van de Indiase nationaliteit geenszins voor iedereen gegeven is: "[...]"

Gelet op de verklaringen van verzoekers en gelet op de voorgelegde documenten kan er dan ook worden geconcludeerd dat verzoekers slechts de Afgaanse nationaliteit bezitten. De argumentatie van de verwerende partij snijdt geen hout, daar zij onvoldoende rekening houdt met de verklaringen van verzoeker. De verwerende partij kan de verklaringen van verzoeker geenszins weerleggen aan de hand van objectieve informatie."

Vervolgens trachten verzoekers de verschillende punten uit de bestreden beslissingen te weerleggen. Verzoekers stellen dat: "Vooreerst stelt de verwerende partij dat eerste verzoeker en tweede verzoekers eigenaardige verklaringen afleggen omtrent de registratie bij het UNHCR in India. De verwerende partij stelt dat er hieromtrent tegenstrijdigheid zou zijn vastgesteld. Zij verwijt dat tweede verzoekster verklaart dat ze bij aankomst in India naar de vluchtelingenorganisatie ging, terwijl andere eerste verzoeker, derde verzoekster en vierde verzoeker allen verklaarden dat ze niet geregistreerd waren bij het UNHCR. Ten eerste dient verzoekers te benadrukken dat eerste verzoeker, derde verzoekster en vierde verzoekers uitdrukkelijk hebben verklaard dat ze niet waren geregistreerd bij het UNHCR. Zo verklaarde eerste verzoeker het volgende:

[Figuur 3 administratief dossier, gehoorverslag eerste verzoeker dd. 06.11.2017, pagina. 4]

Derde verzoekster leeft eveneens gedetailleerde en consequente verklaringen waaruit kan worden vastgesteld dat inderdaad niet geregistreerd waren bij het UNHCR:

[Figuur 4 administratief dossier, gehoorverslag derde verzoekster d.d. 13.10.2017, pag. 6*

Hetzelfde geldt voor vierde verzoeker:

[Figuur 5 administratief dossier, gehoorverslag vierde verzoeker d.d. 13.10.2017, pag. 5 Deze verklaringen zijn eenduidig en zeer duidelijk.]

Met betrekking tot de verklaringen van tweede verzoekster dient te worden gesteld dat haar verklaringen geenszins tegenstrijdig is, daar ze verklaart dat ze naar de vluchtelingenorganisatie ging. Uit de verklaringen van tweede verzoekster kan geenszins worden opgemaakt, laat staan afgeleid dat zij verklaard zou hebben dat ze zich hebben ingeschreven bij het UNHCR:

[Figuur 6 administratief dossier, gehoorverslag tweede verzoekster d-d 29.08.2017, pag. 14]

Ten onrechte gaat de verwerende partij voorbij aan verklaringen van tweede verzoekster waarbij zij bij het volgende gehoor op 6 november 2017 toch stelt dat ze zich vergiste. Daarmee bedoelt ze wellicht dat ze niet duidelijk genoeg was over hun inschrijving bij het UNHCR. De verwerende partij verliest bovendien uit het oog dat de feiten dateren van begin jaren '90, met name meer dan 27 jaar geleden toen tweede verzoekster nog jong was. Daarnaast sprak ze een andere variant van Punjabi (variant die Sikhs gebruiken, met name 'Inco'). Reeds bij haar aankomst had ze een kwetsbaar profiel. Ten onrechte houdt de verwerende partij geen rekening met het profiel van tweede verzoekster: zij is niet (hoog)geschoold (geen formeel onderwijs genoten) en zij is een huisvrouw.

Eveneens ten onrechte stelt de verwerende partij dat verzoekers verklaringen, met name hun verklaringen dat zij zonder dat ze de vluchtelingenstatus van het UNHCR bekwamen toch een verblijfsvergunning kregen van de Indische overheid omwille van asielgebonden redenen, niet strookt met de werkelijkheid. De werkelijkheid is dat slechts één deel van de Afghaanse vluchtelingen bescherming zochten bij het

UNHCR:

"Due to lack of data., it is difficult to estimate the exact number of Afghans living in India. According to a study carried out in the late 1990s, there were approximately 60,000 Afghans living in India, of which merely 16,000 possessed UNHCR certificates. According to the UNHCR New Delhi Factsheet 2016, India currently hosts 13,381 refugees and asylum seekers from Afghanistan, mostly settled in and around the capital Khalsa Diwan Welfare Society, an organization run by the Afghan Sikhs and Hindus in India, however, assesses the current size of these communities to be over 15,000; that is after the bulk of them migrated to Western countries over the past decade.

Those under UNHCR protection have had access to identity cards recognizing them as refugees, which entitles them to certain other basic services, such as healthcare, education, and assistance in the naturalization process. Over the years, UNHCR policy has undergone shifts; in the recent past its assistance has been directed more toward "ethnic Afghans," although the religious makeup of Afghans in India has always been tilted toward Sikhs and Hindus. "14

Ook blijkt dat de Afghaanse vluchtelingen in India zich verblijfsrechtelijk in precaire omstandigheden bevinden:

"Since the beginning of 1999, the Foreigners Regional Registration Office (FRRO) of the Indian Government has denied residence permit renewals to Afghan refugees by requiring that refugees hold valid passports. As a result, nearly all of the Afghan refugees in Delhi are now living illegally in India. The possession of a valid visa was never before a concern of the FRRO and many of the refugees' passports expired years ago. This policy has made it possible to deport refugees at will, potentially back to Afghanistan. It is believed that the Indian Government has already done this in several cases⁴⁸, effectively violating the internationally accepted principle non-refoulement, which stipulates that refugees cannot be involuntarily returned to a place where their lives or personal security will be endangered or where they will be subject to serious human rights violations. This problem has only heightened the anxieties of Afghan refugees and intensified the demand for assistance from UNHCR with resettlement abroad. • While the decisions to withhold work and now residence permits from Afghan refugees are the responsibility of the Indian Government, UNHCR has failed to act as a vociferous advocate of refugee interests with the Indian Government This is mainly because India is not a signatory to the 1951 Convention relating to the Status of Refugees, and therefore UNHCR operates in New Delhi only at the whim of the Indian Government. Overly mindful of its precarious position, the UNHCR mission in New Delhi has failed to act as a strong advocate for the refugees under its care. "15

Ten tweede stelt de verwerende partij dat dat verzoekers verklaringen over de verblijfsvergunningen en de laatste verblijfsvergunningen die ze voorlegde uiterst vreemd zijn. Ook hier wordt er geen rekening gehouden met het profiel van tweede verzoekster. De verwerende partij gaat volstrekt voorbij aan het feit dat tweede verzoekster niet hooggeschoold is en jarenlang enkel als huisvrouw heeft gewerkt. Zij

hield zich ook niet bezig, in tegenstelling tot eerste verzoeker en derde verzoekster, met de administratieve zaken.

Het feit dat ze eerst verklaarde dat de voorgelegde documenten kopieën zijn en bij het tweede gehoor stelde dat het toch de originelen zijn, doet niets af aan de geloofwaardigheid van verzoekers. Het argument van de verwerende partij geenszins overtuigen.

Verzoekers wensen hieromtrent bemerken dat de verwerende partij geen ongeloofwaardigheid opwerpt met betrekking tot hun verklaringen inzake de werkwijze tot het verkrijgen van deze verblijfsvergunning. Derde verzoekster en vierde verzoeker zijn van mening dat ze hieromtrent niet of onvoldoende zijn ondervraagd, terwijl ze wel degelijk nuttige verklaringen konden afleggen. Het stilzwijgen van de verwerende partij toont aan dat verzoekers erin geslaagd zijn om geloofwaardige verklaringen af te leggen over de wijze waarop ze de Indiase verblijfsvergunning bemachtigden en verlengden.

Vervolgens tracht de verwerende partij de authenticiteit van de Indiase verblijfsvergunning in vraag te stellen. De argumenten die zij aanwendt overtuigen geenszins. Zo stelt de verwerende partij dat de logo's op de verblijfsvergunningen vaag zijn zodat er sterk kan worden getwijfeld aan de authenticiteit van de stukken. Verzoekers wensen benadrukken dat het om geen logo betreft, maar een watermerk op het hele document. Een watermerk dient nu eenmaal vaag te zijn. Ook stelt de verwerende partij dat op de verblijfsvergunningen page I of I' staat en dat dit een aanwijzing is dat het geen originele verblijfsvergunning zou zijn. Hoe de verwerende partij dit argument kan hardmaken, is voor verzoeker een raadsel. Hoe de vermelding page I of I' de valsheid van het document bewijzen wordt ook niet gemotiveerd. Verder stelt de verwerende partij dat op de verblijfsvergunningen wordt verwezen naar de paspoorten van eerste verzoeker en tweede verzoekster en dat er op de verblijfsvergunningen merkwaardig genoeg de vervaldatum van deze paspoorten 30/06/2014 is, hoewel dit niet strookt met de vervaldata op de paspoorten van eerste verzoeker en tweede verzoeker, respectievelijk 06/09/1992 en 21/08/1992. Ten onrechte concludeert de verwerende partij dat dit vermoeden dat eerste en tweede verzoekers over andere paspoorten beschikken. Merkwaardig is dat de verwerende partij verzoekers, geen van hen (.), met deze vaststelling heeft geconfronteerd. Gelet op het belang ervan en dit in het kader van het recht op verdediging, diende verwerende partij verzoekers hiermee confronteren. Verzoekers zijn echter formeel en verwijzen naar de verklaringen van eerste verzoeker waarbij hij ten stelligste ontkende dat hij een ander paspoort zou bezitten:

[Figuur 7 administratief dossier, gehoorverslag eerste verzoeker d.d. 06.11.2017, pag. 3]

Verzoeker vragen begrip en wensen te benadrukken dat de administratie in India geenszins te vergelijken valt met de westerse landen zoals België. Verzoeker vermoeden dan ook dat de vervaldatum 30.06.2014 louter een administratieve/menselijke vergissing betreft in hoofde van de Indiase instantie. Verzoeker stellen dat ze zelf geen fout kan worden verweten, daar zij de aanvraagformulieren correct hebben ingevuld, met daarbij de juiste vervaldata van de paspoorten.

Verder lijkt er volgens de verwerende partij een interne tegenstrijdigheid te zijn in de documenten. Zij redeneert als volgt: 'hoewel op het document gedrukt staat dat de verblijfsvergunning geldig is van 01/07/2010 tot 30/06/2012 staat er als registratiedatum 18/06/2014 op het document gedrukt.' Ook hieruit blijkt dat de verwerende partij zeer strenge appreciatie erop na houdt en dat de verwerende partij geen gehoor geeft aan verzoekers verklaringen. Verzoekers wensen in de eerste plaats bevestigen dat de Indiase praktijk vreemd is, waardoor er een en ander verkeerd kan worden begrepen. Verzoekers vragen begrip, daar de aflevering en de verlenging van deze documenten volledig in handen is van de Indiase overheid, met alle gevolgen van dien. Eerste verzoeker verklaarde inderdaad dat er vroeger, met name voor 2014, een andere vorm van verblijfsvergunning werd gehanteerd, met name een klein boekje. (Administratief dossier, gehoorverslag eerste verzoeker, p. 7) Zowel eerste verzoeker als derde verzoekster en vierde verzoeker verklaren dat na de vervaldatum op het document men twee jaar de tijd had om de verblijfsvergunning te verlengen en dat er in deze periode van twee jaar na het verstrijken van de eerste vervaldatum de verblijfsvergunningen nog steeds geldig zou zijn. Uit de verklaringen van eerste verzoeker kan worden afgeleid dat de Indiase instanties een bepaald systeem (niet geheel wélis waar) hanteren. Uit de verklaringen van verzoekers kan worden opgemaakt dat het zeer belangrijk was om een verlenging te vragen voor de beëindigd van de termijn. Blijkbaar beschouwde de Indiase instanties verzoekers legaal terwijl ze in een bepaalde periode niet beschikten over een verblijfsrecht. Op de manier hoe verzoekers uitleggen, blijkt dat de Indiase overheid zich zeer soepel opstelde en dat ze na de verlenging tot regularisatie overging. Dit is de enige manier hoe men verzoekers documenten en verklaringen kan begrijpen. Zo verklaarde derde verzoekster hierover:

[Figuur 8 administratief dossier, gehoorverslag derde verzoekster, pag. 7]

Verzoekers begrijpen uiteraard zelf dat het om een administratieve anomalie gaat zo dit worden bekeken met de westerse bril, maar verzoekers stellen dat dit nu eenmaal de Indiase praktijk was. De enige reden die verzoeker kunnen bedenken is dat de Indiase instanties ten aanzien van de Afghaanse vluchtelingen soepel zijn. Ook duurde de procedure vrij lang.

Ten derde stelt de verwerende partij dat verzoekers verklaringen over het niet aanvragen van de Indische nationaliteit tekortschiet. Ten onrechte slaat de verwerende partij geen acht op het feit dat de verklaringen van verzoekers consequent en logisch zijn. Uit de gehoorverslagen blijkt dat verzoekers voor het niet aanvragen van de naturalisatieprocedure geldige motieven hebben gegeven: 1) vooreerst hebben verzoekers unaniem aangegeven dat de procedure te prijzig was. Ook kan uit de verklaringen van eerste verzoeker worden begrepen dat hij vreesde of de verkregen nationaliteit al dan legaal of illegaal was, daar het systeem volgens verzoekers te maken heeft met corruptie. Het loutere feit dat verzoekers verschillende redenen aanhalen voor het niet verwerven van de Indische nationaliteit, impliceert dit geenszins dat ze ongeloofwaardige verklaringen hebben afgelegd, noch impliceert dit dat ze geen eensluidende verklaringen zouden kunnen afleggen.

Ten vierde werpt de verwerende partij op dat verzoekers uitspraken over de genaturaliseerde broer eveneens teleurstellen. Verzoekers verwijzen integraal naar de gehoorverslagen waaruit uw Raad kan vaststellen dat verzoekers logische verklaringen hebben afgelegd. Het kan verzoekers niet kwalijk worden genomen dat ze niet op de hoogte zijn op welke wijze de broer van eerste verzoeker de Indische nationaliteit bekwam. Het feit dat verzoekers de procedure duur vonden en het feit dat ze om andere redenen eveneens niet geïnteresseerd waren, is een geldig motief waarom zij niet een en ander hebben nagevraagd bij de broer van eerste verzoeker. Bovendien blijkt uit de verklaringen van derde verzoekster dat ze pas in België te weten kwamen dat de broer van eerste verzoeker de Indische nationaliteit verkreeg.

Eerste verzoeker geeft overigens zeer goede redenen aan waarom hij minder in contact stond met die broer in India. De verwerende partij vertrekt vanuit de veronderstelling dat het verkrijgen van de Indische nationaliteit een grote gebeurtenis is, terwijl zij geen rekening houdt met de sociale context van verzoekers en de broer van eerste verzoeker die in India verblijft. Het feit dat verzoekers zich in België bevonden en geen informatie hebben omtrent de broer van eerste verzoeker kan hen onmogelijk kwalijk worden genomen:

[Figuur 9 administratief dossier, gehoorverslag eerste verzoeker d.d. 29.08.2017, pag. 17]

Verzoekers verklaringen zijn geloofwaardig, aannemelijk en zeer waarschijnlijk, maar ook plausibel. Zo de redenering van de verwerende partij wordt gevolgd, kan een asielzoeker nooit het vluchtelingenstatus verkrijgen, daar de appreciatie van de verklaringen vrij strikt is.

Tot slot stelt de verwerende partij dat er een tegenstrijdigheid zou zijn vastgesteld over de plaats waar zij de valse paspoorten kregen. Uit de motieven van de bestreden beslissingen blijkt dat de verklaringen van verzoekers geenszins tegenstrijdig is. Het feit dat tweede verzoekster, derde verzoekster en vierde verzoeker stellen dat ze de paspoorten kregen op de luchthaven van Delhi en dat eerste verzoeker volgens de verwerende partij 'ietwat' warrige verklaringen hieromtrent aflegt, impliceert geenszins dat hun verklaringen met betrekking tot hun reisweg geknutseld zou zijn. Ook met betrekking tot de valse Indische 'Voter Id cards' dient te worden gesteld dat eerste verzoeker een verschoningsgrond heeft opgeworpen, met name dat de Afghaanse documenten geen waarde hadden en dat de politie verzoeker zou lastigvallen waar hij ook zou zijn. Uit de verklaringen van verzoekers kan worden afgeleid dat zo'n valse Voter id card' wellicht hun dagelijks leven vergemakkelijkte.

Ten onrechte stelt de verwerende partij dan ook dat verzoekers geen inzage wensen te bieden op hun reële verblijfssituatie in India.

Uit de arresten F.N. tegen Zweden en M.A. tegen Zwitserland valt af te leiden dat de beoordelende autoriteit latere toevoegingen die betrekking hebben op de kern van het relaas, serieus dient te onderzoeken en niet zomaar terzijde kan schuiven omdat de informatie te laat zou zijn verstrekt of tegenstrijdig is met eerdere verklaringen.¹⁶ De asielzoeker moet dan wel een aanvaardbare verklaring geven voor eventuele discrepanties.¹⁷ In ca.su is dat wel het geval.

Volgens het EHRM mogen er geen te strikte bewijsstandaarden worden aangelegd.¹⁸ Ook het profiel van de asielzoeker en littekens kunnen een belangrijke rol spelen.¹⁹ In de zaak A.F. tegen Frankrijk speelt het profiel van klagers bij terugkeer naar Soedan een belangrijke rol. Het EHRM stelde in deze zaken vast dat de algemene situatie in Soedan alarmerend is voor politieke opposanten. Het enkele feit dat in een dergelijk geval vaststaat dat de asielzoeker een politieke opposant is, is voor het EHRM dan voldoende grond om aan te nemen dat bij terugkeer een risico bestaat waartegen artikel 3 van het EVRM bescherming biedt. Dat andere elementen in het relaas niet geloofwaardig zijn, is in zulke zaken dus volgens het EHRM van ondergeschikt belang.

Verzoekers zijn gelet op het voorgaande van oordeel dat bij de beoordeling van de geloofwaardigheid inzake hun huidige nationaliteit de verwerende partij aandacht moesten besteden op de kern van het relaas, en de kern van hun verklaringen aangaande hun documenten, en niet op de perifere aspecten. Toevoegingen op het relaas in een later stadium van de procedure, moeten serieus worden onderzocht en mogen niet bij voorbaat worden verworpen, voor zover zij zien op de kern van het relaas. Dit is bijvoorbeeld terug te vinden in de richtlijnen voor de beoordeling van de geloofwaardigheid in het Verenigd Koninkrijk²⁰ en de module Evidence Assessment van EASO.”

Voorts menen verzoekers dat UNHCR in een rapport van juli 2011 over de situatie van de Hindoes en Sikhs sprak over de aangehaalde vragen van recent verblijf en nationaliteit. Verzoekers geven aan dat *"Het UNHCR stelt in het rapport onder andere dat men niet kan verwachten van de asielzoekers dat zij zelf bewijzen een bepaalde nationaliteit niet te hebben. Bovendien stelt het UNHCR dat de asielinstanties de nationaliteit kunnen nagaan via de lokale vertegenwoordigers van UNHCR:*

"It goes too far to require applicants to prove the absence of a particular nationality based on (the suspicion of) previous stay in a third country.

One approach to verifying nationality may be to ask UNHCR 's Regional Representation to contact UNHCR in New Dehli to verify their registration records, though not all Afghans there are registered with UNHCR. ",24

De argumenten van de verwerende partij in de bestreden beslissing overtuigen geenszins. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij achterdochtig is, maar dat zij ook appreciatiefouten begaat inzake verzoekers verklaringen. Daarbij kunnen ze op geen moment op begrip rekenen van de verwerende partij. Het feit dat er geen onderzoeksdaden worden gesteld, toont aan dat de verwerende partij onzorgvuldig handelt. Verzoekers verwijzen ook naar een arrest van het EHRM van 19 september 2013 (EHRM, R.J. t. France, 19 september 2013), waarbij de asielinstanties van mening waren dat het verhaal over de financiële steun en omstandigheid van de opsluiting van een Sri Lankaanse asielzoeker van Tamil-origine ongeloofwaardig was, en wezen zijn asielaanvraag af op basis van het argument dat het medisch attest de link tussen de littekens en de oorzaken gegeven door de asielzoeker niet kon bewijzen. Het Hof stelde dat, zelfs indien het verhaal weinig duidelijk is, het medisch attest een "bijzonder belangrijk document van het dossier" is en dat "de aard, ernst en recente karakter van de verwondingen een sterk vermoeden creëren" van slechte behandelingen aangedaan aan de asielzoeker in zijn herkomstland. Zelfs indien het loutere feit Tamil te zijn niet voldoende is om een risico op foltering te bewijzen, is dit risico aangetoond in dit geval omdat de Franse asielinstanties geen andere verklaring hebben kunnen geven dan folteringsdaden ondergaan door de verzoeker. (EHRM, R.J. t. France, 19 september 2013, § 38-43).

Verzoeker zijn van mening dat ze bij huidige asielaanvraag wel degelijk coherente verklaringen hebben afgelegd. Indien twijfels blijven bestaan nadat verzoekers coherente verklaringen en verifieerbare documenten hebben naar voren gebracht, dan is het aan de verwerende partij om de twijfels te ontkrachten (EHRM, N. A. t. Verenigd Koninkrijk, 17 juli 2008, § III ; EHRM, R.J. t. Frankrijk, 19 september 2013, § 36), in het bijzonder door zelf de authenticiteit van de documenten te verifiëren, of eventueel via een expertise (EHRM, R.C.t. Zweden, 9 maart 2010, § 50-53)."

Verzoekers geven ook aan dat ze verklaard hebben bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat de eerste verzoekende partij een broer heeft in België. In dit verband stellen verzoekers: *"Opvallend is dat de het CGVS wél geloof hechtte aan de Afghaanse nationaliteit van de heer B.R. S. [...]. Heel wat vermeende tegenstrijdigheden die de verwerende partij in de bestreden beslissing aanhaalt kunnen onmiddellijk worden uitgeklaard wanneer deze naast de verklaringen van de heer B. R. S. [...] worden gelegd. Verzoekers vragen dan ook dat het gehoorverslag van de heer B. R.S.[...] wordt toegevoegd aan het dossier van verzoekers teneinde zich kunnen verweren.*

Het is onterecht en bovendien compleet willekeurig dat de verwerende partij verzoekers, die misschien over een minder goed geheugen beschikken, minder goed uit hun woorden komen, of aan wie in zeker zin gewoon andere vragen zouden zijn gesteld dan aan verzoekers, hierdoor als compleet ongeloofwaardigheid bestempeld worden terwijl aan de verklaringen van de heer B. R. S.[...] wél geloof werd gehecht.

De verwerende partij had op zijn minst deze verklaringen en beslissing ten aanzien van verzoekers ter hand moeten nemen bij de beoordeling van de asielaanvraag van verzoekers. Dat de verwerende partij hierdoor ten aanzien van verschillende personen binnen een familie met in sé hetzelfde profiel en vluchtverhaal een verschillende beslissing neemt is onbegrijpelijk en ondergraaft de rechtszekerheid waarop verzoekers meenden beroep te kunnen doen.

Het is voor verzoekers compleet onduidelijk waarom aan hen geen bescherming werd gegeven, terwijl de broer van de eerste verzoeker en zijn gezinsleden wel het vluchtelingenstatuut toegekend kregen.

De verwerende partij had hoogstens twijfel kunnen weerhouden, maar had zeker niet tót de algehele ongeloofwaardigheid van verzoekers vrees kunnen besluiten. In voorliggende situatie - rekening houdend met de concrete invulling van de bewijslast in asielzaken en onder de in casu vervulde voorwaarde van mogelijke, coherente verklaringen die niet tegenstrijdig zijn met algemeen gekende feiten — had verwerende partij verzoekers zonder meer het voordeel van de twijfel kunnen én moeten toekennen. Door dit alles niet te doen, schendt de verwerende partij dan ook het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel."

Tot slot gaan verzoekers in op de subsidiaire beschermingsstatus. Vooreerst geven ze een theoretische uiteenzetting en citeren ze uit verschillende rapporten. Verzoekers concluderen hierop dat het geweld op dit moment in Afghanistan grote proporties aanneemt zodat er sprake is van willekeurig geweld in de context van een gewapend conflict.

Naar aanleiding van de bemerking van de verwerende partij ter terechtzitting dat zij geen informatie hebben gevonden omtrent de broer van de eerste verzoekende partij die in België verblijft, sturen verzoekers een verklaring van voormelde persoon evenals zijn verblijfstitel.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot

staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3. Onderzoek van de aanvraag tot internationale bescherming

2.3.1. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. X; RvS 31 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 21 september 2005, nr. X; RvS 21 september 2005, nr. X). Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt

2.3.2. *In casu* wordt niet betwist dat verzoekers de Afghaanse nationaliteit hebben gehad. De verwerende partij is echter van mening dat verzoekers onvoldoende hebben meegewerkt waardoor zij geen zicht bieden op hun huidige nationaliteit.

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, B.S. 4 oktober 1953. Luidens artikel 1, A.2 van dit verdrag is een vluchteling elke

persoon “die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Pb.L. 30 september 2004, afl. 304, 12) kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip “land van herkomst”. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als “het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats” (artikel 2, k) van de voornoemde richtlijn.

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan invoeren of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

De verwerende partij erkent dat verzoekers ooit de Afghaanse nationaliteit hebben gehad, maar stelt in vraag of zij heden nog de Afghaanse nationaliteit hebben. Ter terechtzitting bevestigt de verwerende partij dat verzoekers ooit de Afghaanse nationaliteit hebben gehad.

In dit verband wijst de Raad er eerst op hetgeen dat volgt. Enerzijds bepaalt artikel 144 van de Grondwet dat geschillen over burgerlijke rechten bij uitsluiting tot de bevoegdheden van de hoven en rechtbanken behoren en anderzijds bepaalt 145 van de Grondwet dat geschillen over politieke rechten tot de bevoegdheid van de rechtbanken behoren, behoudens de bij de wet gestelde uitzonderingen. De Raad heeft bijgevolg geen rechtsmacht om kennis te nemen van geschillen die betrekking hebben op burgerlijke rechten of om kennis te nemen van geschillen die betrekking hebben op politieke rechten die de wetgever hem niet uitdrukkelijk heeft toegewezen. Aangezien de geschillen betrekking hebben op een nationaliteit van een persoon die niet een door de wetgever aan de hoven en rechtbanken onttrokken politiek recht tot voorwerp hebben, heeft de Raad geen rechtsmacht om de nationaliteit van de asielzoeker te bepalen, noch om te beslissen welke nationaliteit deze bezit, of hij er meerdere heeft dan wel of hij staatloze is.

Het voorgaande mag uiteraard niet tot gevolg hebben dat het onderzoek van de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming onmogelijk wordt gemaakt. Hieruit wordt evenwel afgeleid dat in geval van twijfel over de nationaliteit van de verzoeker om internationale bescherming of, indien hij er geen heeft, over het land waar hij zijn gewone verblijfplaats had, het beide partijen toekomt de Raad zo precies en gedetailleerd mogelijk in te lichten over de bepaling van het land ten aanzien van hetwelk het onderzoek van de beschermingsaanvraag dient te worden uitgevoerd.

Het komt allereerst de verzoeker van internationale bescherming toe de nodige informatie te verschaffen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van zijn aanvraag, eveneens vanuit de invalshoek van de bepaling van het land dat geacht wordt bescherming te bieden.

Zijn juridische en materiële situatie kan dit echter moeilijk maken. Vanuit juridisch standpunt is de vluchteling immers een persoon “die de bescherming van [zijn] land niet kan of, uit hoofde van [zijn]

vrees [te worden vervolgd], *niet wil inroepen*” en geniet hij ofwel geen diplomatieke bescherming van dat land, ofwel heeft hij goede redenen om die bescherming niet te willen roepen, hetgeen de vaststelling van zijn nationaliteit door het voorleggen van een sluitend bewijs, zoals een nationaal paspoort of een officieel identiteitsdocument, onmogelijk kan maken. Vanuit materieel standpunt kan de vaststelling van de nationaliteit van de asielzoeker ook complex worden gemaakt door de omstandigheden waarin hij zijn land heeft moeten ontvluchten of door de verwijdering ten gevolge van zijn ballingschap in het gastland.

Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal de verzoeker van internationale bescherming desgevallend zijn nationaliteit moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

Het komt de verwerende partij toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de verzoeker van internationale bescherming de nationaliteit voldoende aantoonst. Indien zij van oordeel is dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van de aanvraag ten aanzien van een ander land dient te gebeuren, komt het haar toe dit land te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten. Indien de verwerende partij van oordeel is dat dit land niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de asielzoeker of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kan overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de asielaanvraag, is het eveneens haar plicht om de redenen die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Bij de beoordeling van deze redenen en in het bijzonder deze afgeleid uit de feitelijke kennis van het land van nationaliteit van de verzoekende partij, houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van de verzoekende partij. Hij onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop de Raad in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door de verwerende partij en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt *in concreto*. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van de verzoekende partij van feitelijke gegevens die behoren tot de onmiddellijke leefomgeving van de verzoekende partij. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van de verzoekende partij daarbij uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet kan toe leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

Blijkens de bestreden beslissingen worden verzoekers de vluchtelingenstatus geweigerd omdat ze geen geloofwaardige verklaringen aflegden omtrent hun verblijfssituatie in India, hun deelname aan de naturalisatieprocedure en over de documenten waarmee ze naar België reisden, aangezien:

(i) de eerste en de tweede verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen aflegden met betrekking tot hun binnenkomst in India. De eerste verzoekende partij meent dat zij niet geregistreerd waren bij het UNHCR, hetgeen ook naar voren komt uit de verklaringen van de derde en de vierde verzoekende partij. De tweede verzoekende partij daarentegen zegt dat ze bij aankomst in India naar de vluchtelingenorganisatie ging. Of deze vluchtelingenorganisatie UNHCR was, kan ze niet bevestigen, maar ze zegt wel dat het aanschuiven bij deze vluchtelingenorganisatie gebeurde op een andere plaats dan het aanschuiven voor een verblijfsvergunning. Hierop wijst de verwerende partij dat aangezien het UNHCR in India als enige instantie bevoegd is voor het behandelen van asielverzoeken van Afghanen wijst alles erop dat de tweede verzoekende partij wel degelijk het UNHCR bedoelde. Tijdens het tweede gehoor geeft de eerste verzoekende partij aan dat zij zich niet registreerden bij het UNHCR en dat de tweede verzoekende partij zich er niet bewust van was. Ook de tweede verzoekende partij zegt dat ze zich vergiste en dat ze niet bedoelde dat ze in de rij stond voor de vluchtelingenvisa maar voor de verblijfsvergunningen. De verwerende partij wijst erop dat dit opmerkelijk is gezien ze vorige keer expliciet bevestigde dat ze in een andere rij stond dan voor de verblijfsvergunningen.

(ii) verzoekers aangeven dat ze een verblijfsvergunning kregen omwille van de oorlogssituatie in Afghanistan, maar de verwerende partij stelt dat dit enkel gebeurt nadat het UNHCR de betrokkene de vluchtelingenstatus heeft verleend. Zoals blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, wordt bij gebrek aan een nationale wetgeving inzake asiel de bepaling van de vluchtelingenstatus in India door het UNHCR gedaan. Verzoekers' bewering dat zij zonder dat ze de

vluchtelingenstatus van het UNHCR bekwamen toch een verblijfsvergunning kregen van de Indiase overheid omwille van asielgebonden redenen strookt niet met de werkelijkheid. Het valt niet voor te stellen dat zij gedurende 23 jaar hun Indiase verblijfsvergunningen verlengden zonder correct te beseffen welk type verblijfsvergunning zij telkens aanvroegen.

(iii) de tweede verzoekende partij eerst verklaarde dat de verblijfsvergunningen die zij voorleggen kopieën zijn en de eerste verzoekende partij de originele verblijfsvergunningen apart gelegd heeft. Tijdens het tweede gehoor stelt de tweede verzoekende partij haar mening bij door te zeggen dat het toch de originele zijn. Verder stelt het CGVS enkele frappante zaken vast omtrent deze verblijfsvergunningen. De logo's op de verblijfsvergunningen zijn dermate vaag dat ze sterk doen twifelen aan de authenticiteit van de stukken. Dat onderaan op de verblijfsvergunningen page 1 of 1 staat, is ook een aanwijzing dat het geen originele verblijfsvergunning zou zijn. Op de verblijfsvergunningen wordt verwezen naar de paspoorten van eerste en de tweede verzoekende partij. Wat dat betreft staat er dat de vervaldatum van deze paspoorten 30 juni 2014 is, hoewel dat niet strookt met de vervaldata op het paspoorten die zij voorgelegd hebben. De verwerende partij meent dat dit doet vermoeden dat zij over andere paspoorten beschikken waarvan ze het bestaan niet willen aangeven. De verwerende partij meent ook dat er een interne tegenstrijdigheid is, daar op het document gedrukt staat dat de verblijfsvergunning geldig is van 1 juli 2010 tot 30 juni 2012 en er als registratiedatum 18 juni 2014 op het document gedrukt is. In dit verband wijst de verwerende partij er verder op dat ze voormeld document slechts sinds 2014 heeft. Voor 2014 werd een andere vorm van verblijfsvergunning gehanteerd werd, met name een klein boekje. Deze verklaring rijmt niet met het feit dat er in vette letters op de verblijfsvergunningen gedrukt staat dat deze geldig is van 01/07/2010 tot 30/06/2012. Ook deze vaststelling voegt zich bij de bevinding dat het geen authentieke stukken betreft. Daarbij meent de verwerende partij dat het eveneens vreemd is dat op alle verblijfsvergunningen het vakje bestemd voor de handtekening van de verzoeker niet ingevuld werd. De verwerende partij vervolgt dat het eveneens mag verbazen dat de verlenging van de verblijfsvergunning die zij in 2014 bekwamen slechts voor 13 dagen geldig was. Verzoekers geven aan dat zij na de vervaldatum op het document twee jaar de tijd hadden om hun verblijfsvergunning te verlengen en dat in deze periode van twee jaar na het verstrijken van de eerste vervaldatum de verblijfsvergunning nog steeds geldig was. De verwerende partij wijst erop dat verzoekers nalaten hun stelling aan te tonen, waardoor zij ze niet kunnen aandragen om deze administratieve anomalie uit te klaren. Ook wijst de verwerende partij erop dat op de verblijfsvergunning van de jongste zoon de stempel ter verlenging van de geldigheid van de verblijfsvergunning ontbreekt. Hiermee geconfronteerd, geeft de eerste verzoekende partij aan dat ze het niet opmerkt had.

(iv) de verklaringen omtrent het niet aanvragen van de Indiase nationaliteit te kort schieten. Verzoekers beweren dat hoewel zij zeer geïnteresseerd waren in het verwerven van de Indiase nationaliteit zij geen naturalisatieprocedure opgestart hebben daar te procedure te prijzig was. De verwerende partij wijst erop dat de tweede, derde en vierde verzoekende partij geen idee hebben van hoeveel deze procedure zou kosten. Zij verduidelijken wel dat er 200.000 roepie per persoon aan een advocaat zou moeten betaald worden om hun belangen in de naturalisatieprocedure te behartigen. De verwerende partij geeft aan dat ze de eerste verzoekende partij erop wees dat ze door de verkoop van de winkel toch een aanzienlijk kapitaal had. De verwerende partij meent dat de eerste verzoekende partij haar verklaringen bijstuurde daar ze nu beweert dat ze de naturalisatieprocedure niet opstartte omdat zij ook na het bekomen van het Indiaas staatsburgerschap in angst zouden leven. Verzoekers stellen dat ze niet zeker zouden zijn of ze de nationaliteit legaal of illegaal verkregen zouden hebben. Hierna geeft de eerste verzoekende partij opnieuw aan dat het eerder omwille van financiële overwegingen was dat ze de nationaliteit niet aangevraagd hebben. De verwerende partij wijst erop dat het financieel argument dat telkens echter vervalft doordat uit de toegevoegde informatie blijkt dat het UNHCR de kost van de naturalisatieprocedure geheel op zich nam.

(v) de eerste verzoekende partij pas na lang aandringen aangaf dat haar broer de Indiase nationaliteit verkregen heeft. Wat verzoekers broer moest doen om het staatsburgerschap te verkrijgen weten verzoekers echter niet, nochtans hadden verzoekers zelf interesse om de Indiase nationaliteit te verwerven.

(vi) de verklaringen omtrent de reisweg niet kunnen overtuigen. Zo is het opmerkelijk dat de eerste verzoekende partij te kennen geeft dat ze niet weet of het Indiase paspoort waarmee ze reisde een vals paspoort was of een echt paspoort onder een valse naam dat wel bekomen werd in een officieel paspoortkantoor. De verwerende partij meent dat het onbegrijpelijk is dat iemand die het risico neemt om te reizen met een paspoort dat zij door een mensensmokkelaar bekwam zich er niet van zou vergewissen of dit een vals paspoort is of een echt paspoort onder valse naam. Gevraagd om het visum in het paspoort te beschrijven, schieten de verklaringen van de verzoekende partij te kort. De verklaring dat zij angstig waren en minder om de namen gaven kan niet gevolgd worden volgens de verwerende partij. Er kan immers aangenomen worden dat indien verzoekers met een vals of vervalst paspoort en

een vals visum reizen, zij er zich juist op toeleggen de details van deze stukken op te nemen zodat niet de eerste vraag van een grensbeambte de valsheid van de stukken aan het licht brengt.

(vii) er tegenstrijdige verklaringen vastgesteld worden over de plaats waar ze de valse paspoorten kregen. De tweede, derde en vierde verzoekende partij geven aan dat ze de paspoorten kregen op de luchthaven van Delhi. Volgens de verwerende partij legt de eerste verzoekende partij zelf ietwat warrige verklaringen af hieromtrent, door eerst te zeggen dat ze de paspoorten in Mumbai kreeg en vervolgens te verklaren dat ze niet meer weet of ze de paspoorten kreeg in Mumbai of thuis. Verder meent de verwerende partij dat het ook vreemd is dat ze niet goed op de hoogte blijken te zijn van de valse namen waarmee ze reisden. Zo kan de eerste verzoekende partij geen enkele valse naam waarmee haar kinderen reisden opnoemen. De tweede verzoekende partij blijkt dan weer niet op de hoogte van de valse naam van haar echtgenoot of van haar oudste zoon.

(viii) de eerste en tweede verzoekende partij opmerkelijke verklaringen aflegden over de valse Indiase voter id cards, die de eerste verzoekende partij bekomen zou hebben voor zichzelf en de tweede verzoekende partij in India. Volgens de verklaringen van de eerste verzoekende partij liet de eerste verzoekende partij deze kaarten, die dienst doen als Indiase identiteitsdocumenten, 6 à 7 jaar geleden aanmaken. De tweede verzoekende partij staat daarentegen weigerachtig tegenover om aan te geven sinds wanneer ze de voter id card had. Meermaals werd de tweede verzoekende partij gevraagd hoeveel tijd voor haar vertrek ze deze kaart gekregen had. De verwerende partij wijst erop dat de verzoekende partij in principe geen probleem heeft met tijdsindicaties, doch kan ze het nu niet aangeven. De verwerende partij meent dat dit doet vermoeden dat ze geen zicht wenst te bieden op de omstandigheden waarin deze kaarten verkregen werden. Daarbij aansluitend is het eveneens verwonderlijk dat tweede verzoekende partij zegt dat de stemkaart onder haar eigen naam opgemaakt werd, omdat ze anders niet kon gaan stemmen, terwijl ze beweert dat de stemkaart van de tweede verzoekende partij onder een valse naam opgemaakt werd. Voorts wijst de verwerende partij erop dat noch de eerste noch de tweede verzoekende partij weten tot wanneer deze kaart geldig was. Evenmin is het verzoekers duidelijk of deze kaart al dan niet verlengd moest worden. Vervolgens gaat de verwerende partij in op de reden waarom verzoekers deze kaarten hebben laten opmaken, met name dat de Afghaanse documenten geen waarde hadden en dat de politie verzoekers zou lastig vallen waar ze ook zouden zijn. De eerste verzoekende partij geeft eveneens aan dat ze de kaart nooit aan de politie toonde en ze ondanks vele moeilijkheden ook investeerde in het verlengen van haar 'Afghaanse' verblijfsdocumenten. De eerste verzoekende partij verklaart voorts dat ze bij de laatste verkiezingen in 2013 of 2014 zelfs ging stemmen met deze kaart. Als reden dat ze wilde stemmen, zegt de eerste verzoekende partij dat ze gewoon wilde weten of ze de kaart kon gebruiken of niet. De verwerende partij stelt dat dit een merkwaardige verklaring is nu de eerste verzoekende partij een groot risico nam. Daarenboven wijst de verwerende partij erop dat uit de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd blijkt dat de Indiase overheid – in tegenstelling tot wat de verzoekende partij beweert – wel degelijk met kiezerslijsten werkt. Bijgevolg vervat het argument van de verzoekende partij dat zij zomaar zonder dat haar naam op een lijst stond ging stemmen. Het is eerder een sterke aanwijzing dat de eerste en tweede verzoekende partij hun stemkaart op een legale manier verkregen hebben.

Ter staving van hun relaas leggen de verzoekende partijen de volgende stukken voor: de paspoorten van de eerste en de tweede verzoekende partij (kopie), de registratiecertificaten van de eerste en de tweede verzoekende partij (origineel), verklaring van de Afghaanse ambassade (origineel), document van de gemeente (origineel), de taskara van de eerste en de tweede verzoekende partij (origineel), militair boekje van de eerste verzoekende partij (origineel), drie registratiecertificaten van derde en vierde verzoekende partij (origineel), twee geboortecertificaten van de derde verzoekende partij en het minderjarig kind van de eerste en de tweede verzoekende partij (kopie), verklaringen van de Afghaanse ambassade met betrekking tot de derde en vierde verzoekende partij, twee krantenartikelen en de schooldocumenten van de derde verzoekende partij.

Verzoekers betogen dat zij de Afghaanse nationaliteit bezitten. Het is inderdaad zo dat verzoekers taskara's, paspoorten van de eerste en de tweede verzoekende partij en een militair boekje van de eerste verzoekende partij bijbrengen. Uit de informatie opgenomen in het administratief dossier blijkt dat verzoekers de originele versie van deze documenten hebben neergelegd. In het rechtsplegingsdossier bevinden zich enkel de originele paspoorten, van de andere documenten werden fotokopies genomen. Nergens uit de stukken van het administratief dossier of uit de bestreden beslissing blijkt dat de echtheid van deze documenten betwist wordt. Voormelde documenten vormen een begin van bewijs van de identiteit van verzoekers. Daar voormelde documenten meer dan vierentwintig jaar oud zijn, zijn ze op zich niet voldoende om de huidige nationaliteit van verzoekers aan te tonen nu ze dermate lang in India gewoond hebben. Bijgevolg moet worden nagegaan of de in het kader van huidig verzoek afgelegde

verklaringen met betrekking tot de herkomst van de verzoekende partijen voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat hieraan geloof zou kunnen worden gehecht.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekers ongeloofwaardige verklaringen omtrent cruciale aspecten van hun identiteit en hun levensomstandigheden afgelegd hebben.

De Raad erkent dat verzoekers heel veel informatie bijbrengen waaruit blijkt dat er een veel belovende naturalisatiecampagne werd opgezet, maar dat het veel moeizamer verloopt dan verwacht. Uiteindelijk werd tot 2016 slechts een beperkt aantal Afghanen genaturaliseerd. Het gaat inderdaad niet om een automatisme. Deze objectieve landeninformatie die door verzoekers bijgebracht wordt, dient afgetoetst te worden aan hun verklaringen.

Vooreerst wijst de Raad erop dat de aanvraagdocumenten voor de verblijfsvergunningen aangeven dat de eerste en de tweede verzoekende partij een verblijf in India aanvragen omwille van de situatie in Afghanistan. Dit hebben verzoekers ook verklaard tijdens hun gehoren op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. In dit verband wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissingen terecht wordt gesteld dat: *“Gevraagd naar de reden waarom u een verblijfsvergunning kreeg, zegt u dat dit was door de oorlogssituatie in Afghanistan (CGVS B. M. S. 2, p. 5). De Indische overheid levert inderdaad verblijfsvergunningen af aan Afghanen om asiel gebonden redenen, zoals u zegt, maar enkel nadat het UNHCR de betrokkene de vluchtelingenstatus heeft verleend. Zoals blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, wordt bij gebrek aan een nationale wetgeving inzake asiel de bepaling van de vluchtelingenstatus in India door het UNHCR gedaan. Jullie bewering dat jullie zonder dat jullie de vluchtelingenstatus van het UNHCR bekwamen toch een verblijfsvergunning kregen van de Indische overheid omwille van asielgebonden redenen strookt niet met de werkelijkheid. Het valt niet voor te stellen dat jullie jullie gedurende 23 jaar jullie Indische verblijfsvergunningen verlengden zonder correct te beseffen welke type verblijfsvergunning jullie telkens aanvroegen. Deze zeer merkwaardige verklaringen omtrent de registratie bij het UNHCR in India en jullie Indische verblijfsvergunningen wijzen erop dat jullie jullie werkelijke verblijfssituatie in India trachten te verbergen.”* Door te wijzen op objectieve informatie die aangeeft dat slechts een deel van de in India verblijvende Afghanen bij het UNHCR geregistreerd zijn, gaan verzoekers eraan voorbij dat zij verklaard hebben sinds het begin een verblijfstitel te hebben verkregen voor India omwille van de oorlog in Afghanistan. Uit geen enkel door verzoekers bijgebrachte rapporten blijkt dat India zonder meer in het begin van de jaren '90 en daarna verblijfstitels omwille van de situatie in Afghanistan uitreikte en verlengde, zonder dat het UNHCR de betrokkene een status had toegekend. Daarentegen weerhoudt niets de Indiase overheden om een visa omwille van andere redenen aan Afghanen toe te kennen, maar verzoekers geven niet aan dat zij hun verblijfstitel op een andere grond verkregen hebben. Voorts maken verzoekers niet aannemelijk dat het artikel van Ravi Nair omtrent *“Abandoned and Betrayed: Afghan Refugees under UNHCR protection in New Delhi”* op hen van toepassing is, nu ze nooit hebben aangegeven dat de verlenging van hun verblijfstitel geweigerd werd omdat ze geen geldig paspoort meer hadden en zo in de illegaliteit beland zijn. Daarenboven ondermijnt voormeld artikel ook verzoekers' verklaringen dat zij geen recenter paspoorten hebben, dan degene die heden voorgelegd werden, nu uit voormeld artikel blijkt dat de Indiase overheid in 1999 de voorlegging van een geldig paspoort eiste om de verlenging van de verblijfstitel te bekomen. Immers blijkt uit voormeld artikel dat vanaf begin 1999 vernieuwingen van verblijfsvergunningen aan Afgaanse vluchtelingen werden geweigerd indien zij geen geldig paspoort konden voorleggen.

Waar verzoekers erop wijzen dat zij de toestemming hebben gegeven om UNHCR India te contacteren, wijst de Raad erop dat hij hiervan het nut niet inziet nu verzoekers verklaren, en voet bij stuk houden, dat zij zich nooit bij UNHCR geregistreerd hebben. Bijgevolg maken ze niet aannemelijk dat UNHCR enige informatie omtrent hun verblijfssituatie in India kan verschaffen.

Voorts wordt in de bestreden beslissingen terecht gesteld dat *“Er lijkt ook een interne tegenstrijdigheid in het document te zijn. Hoewel op het document gedrukt staat dat de verblijfsvergunning geldig is van 01/07/2010 tot 30/06/2012, staat er als registratiedatum 18/06/2014 op het document gedrukt. Dit is des te vreemder in het licht van uw verklaringen dat u dit document slechts heeft sinds 2014 (CGVS B. M. S. 2, p. 7). U zegt zelfs expliciet dat voor 2014 een andere vorm van verblijfsvergunning gehanteerd werd, met name een klein boekje (CGVS B. M. S. 2, p. 7). Deze verklaring rijmt niet met het feit dat er in vette letters op uw verblijfsvergunning gedrukt staat dat deze geldig is van 01/07/2010 tot 30/06/2012. Ook deze vaststelling voegt zich bij de bevinding dat het geen authentieke stukken betreft. Daarbij is het eveneens vreemd dat op alle verblijfsvergunningen het vakje bestemd voor de handtekening van de*

verzoeker niet ingevuld werd. Het mag eveneens verbazen de verlenging van jullie verblijfsvergunning die u in 2014 bekwam slechts voor 13 dagen geldig was. Niet alleen is het zeer bevreemdend dat hoewel u zegt dat jullie verblijfsvergunningen slechts één- of tweemaal per jaar verlengd werden u een verlenging voor 13 dagen bekomt, ook is het weinig aannemelijk dat u die stelt dat het zeer moeilijk was om een verlenging te bekomen dit zou doen voor een dergelijke korte periode (CGVS B. M.S. 1, p.10,11).

Bovendien legt u ook eigenaardige verklaringen af omtrent de verlenging van deze verblijfsvergunningen. Het is vreemd dat op de verblijfsvergunningen als eerste geldigheidstermijn 01/07/2010 tot 30/06/2012 en vervolgens een stempel met een verlenging van 14/06/2014 tot 30/06/2014 staat. U geeft aan dat u na de vervaldatum op het document twee jaar de tijd had om uw verblijfsvergunning te verlengen en dat in deze periode van twee jaar na het verstrijken van de eerste vervaldatum uw verblijfsvergunning nog steeds geldig was (CGVS B. M. S. 2, p. 8,13). Ook uw dochter en zoon zijn deze mening toegedaan (CGVS B. N. K., p. 7; CGVS B. D. S, pp. 8-9). Ermee geconfronteerd dat het erg bevreemdend is dat een document na de expliciete vervaldatum nog twee jaar geldig zou zijn, zegt u dat het zo was en dat hun wet zo was (CGVS B. M. S. 2, p. 13). U laat echter na uw stelling aan te tonen, waardoor u ze niet kan aandragen om deze administratieve anomalie uit te klaren. Eveneens opmerkelijk is dat op een van de verblijfsvergunningen, met name die van uw jongste zoon H. S, de stempel ter verlenging van de geldigheid van de verblijfsvergunning ontbreekt. Hiermee geconfronteerd, zegt u dat u het niet opmerkte en dat u het pas nu ziet (CGVS B. M. S. 1, pp. 12-13). Aangezien u beweert dat jullie deze verblijfsvergunningen slechts bekwamen om 13 dagen lang in legaal verblijf te zijn in 2014 is het zeer vreemd dat juist de stempel die deze dagen in de legaliteit aantoonde bij uw zoon ontbreekt (CGVS B. M. S. 2, p.8). Deze vaststellingen omtrent de verblijfsvergunningen die u voorlegt en uw dubieuze verklaringen daaromtrent, doen wederom vermoeden dat u geen zicht wenst te bieden op uw werkelijke verblijfssituatie in India en uw daaraan verbonden nationaliteit. “ In hun verzoekschrift en ter terechtzitting blijven verzoekers bij hun eerdere verklaringen, wederom gaan verzoekers eraan voorbij dat ze geen enkel begin van bewijs bijbrengen om hun verklaringen te staven, met name dat tot twee jaar na het verstrijken van de vervaldatum het document geldig is. Op geen enkele manier maken verzoekers aannemelijk dat effectief om een Indiase praktijk gaat. In dit verband beklemt de Raad dat de commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad aan de aangebrachte stukken absolute bewijswaarde mogen weigeren wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient de commissaris-generaal noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; RvS 7 oktober 2003, nr. 123.958; RVS 18 juni 2003, nr. 120.714).

Voorts wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat: “Daarenboven leggen u en uw vrouw opmerkelijke verklaringen af over de valse Indische voter id cards, die u bekomen zou hebben voor uzelf en uw vrouw in India (CGVS B. M. S. 2, p. 4). Volgens uw verklaringen liet u deze kaarten, die dienst doen als Indische identiteitsdocumenten, 6 à 7 jaar geleden aanmaken (CGVS B. M. S. 2, p. 5,11). Uw vrouw daarentegen staat er weigerachtig tegenover om aan te geven sinds wanneer ze de voter id card had (CGVS B. B. 2, pp. 3,4). Gevraagd hoe lang ze de kaart al had, meent ze daar geen idee van te hebben (CGVS B. B. 2, pp. 3,4). Tweemaal gepeild of ze de kaart had sinds een maand voor haar vertrek, vijf jaar voor haar vertrek, zegt ze dat ze zich niet herinnert hoe lang ze de kaart al had (CGVS B. B. 2, p. 4). Het is opmerkelijk dat uw vrouw het moment sinds wanneer ze de kaart had niet in de tijd kan situeren, maar er op andere momenten tijdens het gehoor wel in slaagt om tijdsindicaties te geven (CGVS B. B. 1, pp. 2, 6, 8, 10, 19). Dit doet vermoeden dat ze geen zicht wenst te bieden op de omstandigheden waarin deze kaarten verkregen werden. Daarbij aansluitend is het eveneens verwonderlijk dat uw vrouw zegt dat de stemkaart onder haar eigen naam opgemaakt werd, omdat ze anders niet kon gaan stemmen, terwijl u beweert dat u uw stemkaart onder een valse naam liet opmaken (CGVS B. B., p.3; CGVS B. M. S. 2, p. 11). Vervolgens doet het de wenkbrauwen fronsen dat noch u, noch uw vrouw weten tot wanneer deze voter id card, waarmee u zich als Indisch staatsburger kon uitgeven, geldig was (CGVS B. M. S. 2, p. 12,13; CGVS B. B. 2, p. 3). Evenmin is het jullie duidelijk of deze kaart al dan niet verlengd moest worden (CGVS B. M. S. 2, p. 13; CGVS B. B. 2, p. 3). Het is merkwaardig dat u hier niet van op de hoogte zou zijn. Het is opmerkelijk dat u valse voter id cards laat maken maar niet op de hoogte bent of en wanneer die zouden vervallen. Deze bevreemdende verklaringen over Indische voter id kaarten doen alweer vermoeden dat u niet geheel zicht wenst te bieden op uw huidige nationaliteit.

Als reden dat u deze kaarten liet maken, meent u dat de Afghaanse documenten geen waarde hadden en zegt u dat de politie u zou lastig vallen waar u ook zou zijn (CGVS B. M. S. 2, p. 11). In contrast daarmee geeft u even later aan dat u de kaart nooit aan de politie toonde en u stelt u dat u ondanks vele moeilijkheden ook investeerde in het verlengen van uw 'Afghaanse' verblijfsdocumenten (CGVS B. M. S. 1, p. 10,11; CGVS B. M. S. 2, p. 11). U zegt dat u bij de laatste verkiezingen in 2013 of 2014 zelfs ging stemmen met deze kaart (CGVS B. M. S. 2, p. 4). Als reden dat u wilde stemmen, zegt u dat u gewoon wilde weten of u de kaart kon gebruiken of niet (CGVS B. M. S. 2, p. 12). Dit is opmerkelijk. Gevraagd of het dan geen risico was om met een valse kaart te gaan stemmen, oppert u dat het misschien een risico was maar dat u het toch eens wilde proberen (CGVS B. M. S. 2, p. 12). U geeft aan dat ze u misschien zouden straffen als ze zouden ontdekken dat het een valse kaart was, maar wat de straf zou zijn weet u niet (CGVS B. M. S. 2, p. 12). Het is merkwaardig dat u niet op de hoogte bent van het gevaar dat u boven het hoofd zou hangen als u tegen de lamp zou lopen terwijl u ging stemmen. Dat u louter 'om eens te proberen' gaat stemmen zonder u op de hoogte te stellen over het hieraan verbonden risico, is uiterst eigenaardig. Het is immers allesbehalve plausibel dat u een stemkaart aankoopt om u van de Indische politie te beschermen maar dat u er tegelijkertijd geen graten in ziet uw opzet en investering geheel teniet te doen door met uw stemkaart te gaan stemmen bij de verkiezingen. Uw bewering dat u uw stemkaart kon gaan uitproberen houdt overigens geen steek. Zoals blijkt uit de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd werkt de Indische overheid – in tegenstelling tot wat u beweert – wel degelijk met kiezerslijsten. Uw stelling dat u zomaar uw stem kon uitbrengen zonder dat u uw naam op een lijst stond vervalt volledig met de informatie dat u niet kan stemmen indien uw naam niet op de kiezerslijst vermeld staat. Dat u desalniettemin kon stemmen bij de Indische verkiezingen van 2014 is opnieuw een sterke aanwijzing dat u uw stemkaart op een legale wijze verkreeg en derhalve over de Indische nationaliteit beschikt.” Deze pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing worden op geen enkele wijze weerlegd door verzoekers.

Het gegeven dat een broer in India genaturaliseerd werd en een andere broer in België zou verblijven, is op zich geen relevant argument voor de situatie van verzoekers nu elke aanvraag op eigen merites beoordeeld dient te worden.

De verwerende partij motiveert terecht dat verklaringen waarom zij geen naturalisatieproces opgestart hebben in India warrig zijn. In de bestreden beslissing wordt terecht aangegeven dat: *“Als het bespreken van de middelen die u inzette om uw reis naar België te bekostigen aan het licht brengt dat u in 2013 een aanzienlijke kapitaal verwierf door de verkoop van uw winkels in Afghanistan, schaaft u uw stelling bij. Nu beweert u dat u niet uit financiële overwegingen de naturalisatieprocedure niet opstartte maar omdat jullie ook na het bekomen van het Indisch staatsburgerschap in angst zouden leven omdat jullie niet zeker zouden zijn of jullie de nationaliteit legaal of illegaal verkregen zouden hebben (CGVS B. M. S. 1, p.20,21). Ook van deze eigenaardige uitspraak stapt u even later af om terug te keren naar uw financiële overweging. Indien u het geld aan het opstarten van de naturalisatieprocedure gaf was jullie financiële toekomst in India nog niet zeker (CGVS B. M. S.1, p.21). In uw tweede gehoor herhaalt u dat het heel duur voor jullie was om een advocaat in te huren die jullie papierwerk in orde zou maken (CGVS B. B., p.7). Dat u geen eensluidende verklaringen kan afleggen over de redenen die jullie deden afzien van het aanvragen van de Indische nationaliteit is veelbetekenend. Het argument dat telkens terugkeert en waarmee u uw argumentatie afsluit, met name de kostprijs, vervalt echter doordat uit de toegevoegde informatie blijkt dat het UNHCR de kost van de naturalisatieprocedure geheel op zich nam. Dat u een broer heeft die genaturaliseerd werd en u de procedure in de tempel besprak zonder op de hoogte te zijn van de tussenkomst van het UNHCR valt niet in te denken (CGVS B. M. S. 1, p.13,17).”*

De geloofwaardigheid van verzoekers wordt verder ondermijnd doordat verzoekers geen eenduidig verklaringen afleggen omtrent de plaats waar zij de valse paspoorten kregen. In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld dat: *“U legt zelf ietwat warrige verklaringen af hieromtrent, door eerst te zeggen dat u de paspoorten in Mumbai kreeg en vervolgens te verklaren dat u niet meer weet of u de paspoorten kreeg in Mumbai of thuis (CGVS B. M. S. 1, p. 20). De tijd gekregen om rustig na te denken en opnieuw gevraagd waar u de valse paspoorten kreeg, zegt u dat u denkt dat u ze in Mumbai kreeg (CGVS B. M. S. 1, p. 20). Gevraagd met welke documenten u dan reisde op de binnenlandse vlucht naar Mumbai, meent u dat u de paspoorten misschien toch al in het begin kreeg en dat u ze misschien toonde tijdens de binnenlandse vlucht, maar dat het niet helder is in uw hoofd (CGVS B. M. S. 1, p. 20). Deze warrige en tegenstrijdige verklaringen zijn opmerkelijk. Verder is het ook vreemd dat jullie niet goed op de hoogte blijken van de valse namen waarmee jullie gezinsgenoten reisden. Zo kan u geen enkele valse naam waarmee uw kinderen reisden opnoemen (CGVS B. M. S. 2, p.9). Uw vrouw blijkt dan weer niet op de hoogte van uw valse naam noch van die van haar oudste zoon (CGVS B. B. 1, p.16). Nochtans zou verwacht kunnen worden dat een gezin dat met valse paspoorten reist goed op de*

hoogte is van de valse identiteiten van zijn metgezellen. Dat jullie geen aannemelijke verklaringen afleggen over de paspoorten die jullie gebruikten om vanuit India richting België te reizen, sterkt de vaststelling dat jullie jullie actuele identiteitsgegevens voor het CGVS verborgen willen houden. “

Verzoekers gaan er aan voorbij dat zij, in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt betoogd, allerm minst zicht bieden op hun verblijfssituatie in India tot aan hun vertrek in december 2015. De commissaris-generaal concludeert aldus terecht: *“Doordat u en uw gezinsleden geen zicht wensen te bieden op jullie reële verblijfssituatie in India stellen jullie de asielinstanties niet in staat om na te gaan of jullie in India een reële verblijfsalternatief ontwikkelden of, zoals blijkt uit de informatie van het UNHCR, mogelijks zelfs de Indische nationaliteit verwierven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie. De bevinding dat jullie geen geloofwaardige verklaringen afleggen over jullie verblijfsvergunningen, jullie deelname aan de naturalisatieprocedure, jullie Indische identiteitsdocumenten en jullie reisdocumenten sterkt de vaststelling dat jullie geen klaarheid willen bieden over jullie huidige identiteit en in het bijzonder jullie actuele nationaliteit.”*

De verwijzing naar hun kwetsbaar profiel is evenmin dienstig aangezien verzoekers geen duidelijkheid verschaffen over hun werkelijke identiteit en verblijfssituatie voor hun komst naar België. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekers, in tegenstelling tot de door hen aangehaalde zaak *“Singh”*, geen betekenisvolle documenten hebben neergelegd met betrekking tot hun nationaliteit en vroegere verblijfsplaats(en).

Ook de verwijzingen naar de arresten *“F. N. t. Zweden en M.A. t. Zwitserland”* waaruit verzoekers afleiden dat de beoordelende autoriteit latere toevoegingen die betrekking hebben op de kern van het asielrelaas ernstig dienen te onderzoeken, is derhalve niet dienstig.

Voor het overige blijven verzoekers in wezen steken in het louter herhalen van een aantal eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal en het minimaliseren van de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoekers dan ook niet vermogen de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissingen te ontkrachten.

Ook de door verzoekers voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat zij de appreciatie van hun asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen. *In casu* de voorgelegde documenten onder meer de vervallen paspoorten, taskara's, het militair boekje, de geboorteakten en Indiase verblijfsvergunningen niet kunnen opwegen tegen de in de bestreden beslissingen vastgestelde flagrante tegenstrijdigheden en incoherenties in de verklaringen van verzoekers doorheen de verschillende gehoren.

De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissingen correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van het asielrelaas van verzoekende partijen. Aangezien in de bestreden beslissingen ernstige gebreken in de verklaringen van verzoekende partijen worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd zoals blijkt uit wat voorafgaat, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissingen. Immers, uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-generaal, heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast.

Waar verzoekers, onder verwijzing naar het arrest van het Hof van Justitie van 22 november 2012 (*M.M. tegen Ierland* C-277/11), aanvoeren dat de commissaris-generaal tekortschoot in zijn samenwerkingsplicht en lijken te betogen dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen contact diende op te nemen met het UNHCR om de eventuele andere nationaliteiten van verzoekers te achterhalen – hierbij nog verwijzend naar het aan het verzoekschrift gevoegde rapport van UNHCR, *“Afghan Hindus and Sikhs: Their Situation and Recommendations for the Assessment of*

Claims" van juli 2011 (stuk 6) –, benadrukt de Raad dat de bewijslast in beginsel op de asielzoeker zelf rust.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Verzoekers gaan er duidelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn geen synoniem van "*gedeelde bewijslast*" is, maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de asielzoeker rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid van de Kwalificatierichtlijn volgt immers nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de asielzoeker is gelegd. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust, doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de asielzoeker om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn asielaanvraag spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken. Het is dan ook aan verzoekers om alle nodige elementen voor de beoordeling van hun asielaanvraag aan te reiken en de verschillende elementen van hun relaas toe te lichten. Uit het voorgaande blijkt evenwel dat verzoekers geen zicht bieden op hun identiteit en hun verblijfssituatie in India.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging hebben in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, een verwijzing naar de algemene toestand in een bepaald land of bepaalde regio niet volstaan doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Er moet rekening worden gehouden met de feitelijke toestand, dit is de toestand in het land en de regio waar de aanvrager in het land van herkomst feitelijk heeft verbleven. Verzoekers maken omwille van het hoger vastgestelde leugenachtige karakter van hun verklaringen omtrent hun identiteit en levensomstandigheden in India zelf het bewijs van dergelijk verband met hun persoon onmogelijk zodat de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend.

2.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen uitvoerig werden gehoord. Tijdens dit interview kregen zij de mogelijkheid hun asielmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd.

Waar verzoekers een schending van de artikelen 3 en 13 van het EVRM aanvoeren, hierbij verwijzend naar arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM *Jabari t. Turkije* van 11 juli 2000; EHRM *M.S.S. t. België en Griekenland* van 21 januari 2011; EHRM *Singh e.a. t. België* van 2 oktober 2012; EHRM *Mo.M. t. Frankrijk* van 18 april 2013; EHRM *K.K. t. Frankrijk* van 10 oktober 2013), wijst de Raad er vooreerst op dat artikel 13 van het EVRM voorziet dat eenieder wiens rechten en vrijheden in het EVRM vermeld geschonden zijn, recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van een ambtelijke functie. Los van de vraag of er enige inbreuk werd begaan ten aanzien van de rechten en vrijheden van verzoekers, dient te worden vastgesteld dat verzoekers gebruik hebben gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissingen voor te leggen aan de Raad en hun middelen aan te voeren, zodat artikel 13 van het EVRM gerespecteerd werd.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekers niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Waar verzoekers vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

De middelen zijn ongegrond. De bestreden beslissingen worden beaamd en in hun geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend achttien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS